C:\Users\Plazma\Desktop\Knihy pdb\B\Baker, K\Bakerová_K-Císařovna marsu.pdb

PDB Name: Bakerová-Císařovna marsu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.2.2007
Modification Date: 28.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kage Bakerová

Císařovna marsu
(Empress of Mars)

Císařovny Marsu byly tři.
Za prvé bar toho jména v Osadě. Za druhé dáma, která ten bar vedla; i když její titul byl čistě neformální, věnovali jí ho pravidelní zákazníci a její říše nesahala dál než k příjemně zšeřelým stěnám onoho jediného podniku, v němž bylo na Tharsu k dostání pivo.
A konečně za třetí britská královna.

JEDNA: Velká červená bublina

Jak se Britové dostali na Mars?
Snadno. Především jim nedělalo problém počítat v metrickém systému. A navíc jejich vesmírný program nečerpal finanční zdroje primárně z vojenského průmyslového sektoru. To sice znamená, že do něj nikdy neteklo tolik peněz daňových poplatníků jako v některých jiných zemích, ale na druhou stranu jeho existenci nijak neovlivnilo nepohodlné vymizení všech nepřátel. Bez nutnosti budovat orbitální základny s raketovými střelami zájem hlavních mocností o kolonizaci vesmíru značně ochladl. Čímž se otevřela spousta prostoru pro soukromý sektor.
Zbývala už jen jediná otázka: jsou na Marsu peníze?
Na Luně peníze rozhodně byly. Britská lunární společnost si se zisky z těžby a z cestovního ruchu vedla u svých akcionářů velice slušně. Luna navíc představovala skvělou lokalitu k umístění společenských rebelů a různí samorostlí individualisti a další, kteří by „dole doma“ bez léčení nezapadli mezi ostatní, tu pak zajišťovali trvalý zdroj pracovní síly. Jenže dnes už Luna nebyla žádnou novinkou a dávno nevydělávala tolik jako na začátku, především kvůli stávkám horníků a soudní při s efezskou církví, která se rozpoutala po onom incidentu s Měsíční Dianou. Ztratila už i svou romantiku: její nedotčená stříbrná údolí se začala proměňovat, začaly se nad nimi zvedat střechy ubytovacích jednotek pro nové úředníky BLS. Příliv byrokratů a misionářů znamenal konec panenské éry Luny.
Psychiatrická sanatoria se znovu plnila nezaměstnanými individualisty. Zisky klesly na minimum. BLS obrátila svůj zamyšlený pohled k Marsu.
Byl hůře dosažitelný než Luna, zato o něco snadněji kolonizovatelný. Byl větší, ležel však z dosahu gravitační studny, která usnadňuje odesílání lodí s rudou dolů k Zemi. Nedalo se tudíž počítat s tím, že by se hlavním zdrojem zisků stala těžba na vývoz. A co se experimentů v nízké gravitaci týče, ty se snadněji a levněji prováděly na Luně. Takže co vlastně mohl Mars optimistickým kapitalistům nabídnout?
Jedině vyhlídku na terraformaci. A terraformace by stála spoustu peněz a úsilí, přičemž po jejím úspěšném završení by byl Mars o něco málo pohostinnější než Mongolsko uprostřed zimy.
Ale od čeho je manipulativní reklama, že?
A tak se, za náležitě zinscenovaného jásotu médií, zrodila Britská árésovská společnost. Oprášila se historická klišé a zabalila se tak, aby vypadala jako nová. Začaly vycházet hry a filmy, jejichž účelem bylo probudit u veřejnosti větší chuť po dobrodružství v kamenité červené krajině. Chytře promyšlená reklamní kampaň přesvědčovala lidi o tom, že kdo si nekoupil pozemek na Luně, když tam byla půda ještě za pár šupů, propásl zlatou příležitost. Jedním dechem ovšem dodávala, že není třeba dělat si výčitky: blíží se šance k ještě výhodnějšímu obchodu!
A tak dále a tak dále.
Kampaň měla žádoucí účinek. Spousta lidí poskytla Britské árésovské společnosti spoustu peněz za podíly na akciích, které, technicky vzato, neměly cenu ani toho působivého tisku ve stylu starobylých rytin, v němž byly zhotoveny.
Velká červená bublina byla vypuštěna. K Marsu odstartovaly první rakety, postavila se zastřešená základna, do nové kolonie odletěli vědci společně se sociálně přizpůsobivějšími chovanci dvou či tří sanatorií. A s nimi, coby gesto dobré vůle na počest poslední smlouvy s Keltskou federací, i příslušníci jednoho z členských klanů. Přinesli s sebou jisté zvyklosti, které BAS oficiálně zakazovala (jako například průmysl znečišťující životní prostředí nebo zotročování zvířat), nicméně uznávala, že jsou k přežití na této panenské půdě nezbytné.
A tak se všichni společně pustili do rozsáhlého a náročného díla budování infrastruktury pro terraformaci, do přípravy základů pro masovou kolonizaci.

Pak došlo ke změně vlády, a to právě v době, kdy BAS zjistila, že fúzní generátory, jež na Mars poslala, nefungují, pokud se nenacházejí ve velice silném elektromagnetickém poli, jaké Mars podle všeho neměl. Samotný pohon životně důležitých systémů by tím pádem vyšel mnohem dráž, než kdokoli předpokládal.
A nejen to, ukázalo se, že kaňony v nížinách, kde se plánovalo prvotní osídlení, se prohánějí větry ničivých rychlostí. Stavby, které by během týdne nebyly nadobro zaváté pískem, se daly zbudovat jedině na náhorní plošině Tharsis, kde byl řidší a chladnější vzduch. To všechno BAS zjistila až po několika nesmírně nákladných omylech.
Bublina praskla.
Ale ne s hromovou ránou, při níž by se cáry jejího pláště rozlétly do všech stran; spíš jako by z ní velice rychle unikl veškerý vzduch, takže se scvrkla na trapně maličkou, promáčklou a téměř prázdnou bublinku. Přesně takovou jako kupole Osady.
A tak tam spousta lidí zůstala bez peněz na cestu domů a musela udělat to nejrozumnější, co šlo. Což za daných okolností znamenalo pokračovat v práci.

Mary Griffithová se toho rána probudila sama, což rozhodně nebylo pravidlem. Chvíli ležela ve tmě a naslouchala okolnímu tichu. I když to ticho nebylo absolutní: nevýrazné hučení generátoru a co chvíli nějaké to zachrápání z ostatních lůžek rozvěšených pod obloukem kupole jako řada vlaštovčích hnízd. Žádné kašlání. Žádné hádky. Žádné neodbytné klapání, které by jí prozradilo, že ventily třetí nádrže potřebují znovu pročistit.
S úsměvem se vykulila zpod peřiny a spustila si přes okraj žebřík, aby po něm hbitě slezla uvítat nový den. Byla to menší žena středního věku a podsadité, svalnaté postavy. Po svých předcích, většinou hornících z uhelných dolů, zdědila kromě jiných genetických rysů i rozložitou hruď, jež poskytovala pevnou základnu jejímu impozantnímu poprsí, takže pak už stačil jen příspěvek marsovské gravitace a „dudy máti Griffithové“ se mohly proslavit po celé Osadě.
Když vytáhla žebřík po kladce zpátky nahoru a úhledně jako námořník uvázala lano, odešla roztopit kamna a napumpovat konvici vody. Voda tekla jen neochotně, jako vždycky, chrchlala a prskala z kohoutku a navíc byla rezavá, ale převařením se pročistila. Mary si pak sedla, srkala čaj a sledovala, jak se pára v suchém, chladném ovzduší vznáší jako duch.
Čím výš tenhle viditelný přízrak stoupal, tím víc se rozplýval, ale přece jen dosáhl až k lůžkům ostatních spáčů, které svou vlhkostí vyburcoval ze spánku stejně neodbytně, jako by je doma na Zemi vyburcovala vůně vajec se slaninou.
Brzy Mary slyšela, jak se pod peřinami ošívají, jak chraplavě kašlou nebo si spolu něco špitají. Povzdechla si a rozloučila se s posledním zbytkem ranního klidu. Nový den právě začal.
Vstala a vytáhla roletu na velkém okně, takže její dům prosvětlila nepřívětivá záře nachového úsvitu.
„Jéje, to už je světlo,“ ozval se nahoře ve stínech čísi naříkavý hlas a o chvíli později už po lanu sklouzl pan Morton v dlouhém černém termooblek, v němž kromobyčejně připomínal váhavého pavouka.
„Dobré jitro, pane Mortone,“ pozdravila ho Mary anglicky, protože pankeltštinou zatím mluvila jen lámaně. „Dobré jitro, paní domácí,“ opětoval její pozdrav a zaťal zuby, protože se chodidly právě dotkl studené podlahy poprášené pískem. Dohopkal až ke kamnům, nalil si čaj a vděčně vdechl páru; pak si šálek odnesl k dlouhému kamennému stolu, usadil se u něj, a když koleny narazil do nohy stolu, zaťal zuby podruhé. Rozmíchal si v čaji pořádnou hrudku másla a skrz páru se nervózně zadíval na Mary.
„É... co pro mě máte na dnešek za práci?“ zeptal se.
Mary si povzdechla, ale přinutila se k trpělivosti.
Formálně byl pan Morton její zaměstnanec, a to už od onoho osudného odpoledne, kdy si podobně jako tolik ostatních uvědomil, že coby nadpočetný dělník nedá ze své mzdy nikdy dohromady ani polovinu sumy na lístek zpátky na Zemi.
„Včera jste přece nedočistil pátou nádrž, nebo snad ano?“
„Ne,“ uznal sklesle.
„Potom myslím, že by bylo dobré ji dočistit, pane Mortone.“
„Dobře,“ přikývl.
Nebyla to jeho chyba, že se mu muselo říkat, co má dělat. Většinu svého dospělého života strávil v sanatoriu a značnou část svého dětství též, to poté, co ho ve věku deseti let přistihli při čtení jedné povídky Edgara Allana Poea a označili za Excentrika.
A nemyslete si, pobyt v sanatoriu nebyl žádný med. I nevyléčitelně nemocní museli společnosti přinášet nějaký užitek a pan Morton vynikal v chemii, projektování a konstruování průmyslových staveb z litého kamene. Právě proto ho naverbovala BAS a s jedinou černou cestovní taškou, v níž měl veškerý svůj majetek, a srdcem plným snů o romantických dobrodružstvích ho dopravila na Mars.
Jakmile tu však navrhl a zkonstruoval všechno, co BAS potřebovala, bez váhání ho vyhodili. Potuloval se Tunely tak dlouho, dokud neskončil u Císařovny, kde se, dosud celý bledý šokem, usadil do kouta ke stolu a začal se opíjet. Když se ho pak Mary po osmi hodinách zeptala, jestli vůbec někdy půjde domů, dal se do pláče.
Nakonec ho zaměstnala. Také ji před časem vyhodili. Ovšem ne jako nadpočetnou pracovní sílu, ale proto, že byla příliš velká Etnička.
„Takže pátá nádrž a pak bychom mohli uvařit další várku světlého,“ rozhodla. „Nebo třeba dobrý ovesný ležák, co říkáte?“ Při těch slovech pan Morton hned ožil.
„My ještě máme oves?“ podivil se.
„Pokud Ona dá,“ pokývala Mary zamyšleně hlavou. Pan Morton sice sám k efezanům nepatřil, nicméně představa, že kdesi existuje Někdo, kdo vyslýchá lidské modlitby, mu nebyla úplně proti mysli, a Ona ty Mariiny očividně vyslýchala.
„Něco se najde,“ dopověděl a Mary přikývla.

A když den začal skutečně naplno - když se všichni nájemníci spustili ze svých hnízd a odplahočili se do Tunelů za svým zaměstnáním, když se probudily Mariiny dcery i jejich vážení nápadníci a každý se, ať už s úsměvem, či zamračeně, pustil do svých každodenních povinností, když se dlouhý kamenný pult znovu zablyštěl matným leskem a topné těleso pod první nádrží prosytilo vzduch vítaným teplem a když se Mary osobně postavila za bar a natočila první pivo dne, které pak přelila do obětní vaničky v nevelké svatyni, již zdobil amatérský obraz samotné Dobrotivé Matky, slabě ozářený mihotající votivní žárovkou - přesně v tom okamžiku, kdy se hustý chmelový mok dotkl vyprahlého kamene a bujně se rozpěnil, protože oxidu uhličitého je na Marsu vždycky dost -, tedy přesně v tom okamžiku se otevřely dveře přechodové komory a dovnitř vešla odpověď na Mariiny modlitby v osobě Padraiga Moylana s padesátikilovým pytlem morriganského ovsa a dvěma soudky másla na prodej.
Panu Moylanovi se dostalo vřelých a upřímných díků a byly provedeny náležité úpravy v účtu morriganského klanu. Za chvíli už pan Moylan seděl v útulném boxu, s panákem zrzavé jednosladové whisky a s Monou, nejlepší posluchačkou z Mariiných dcer. Mary uložila vítané zboží do truhlice a pustila se do nekonečného stírání červeného písku ze stolů. Slyšela, jak si pan Morton při práci s rejžákem prozpěvuje „Onoho kouzelného večera“, jeho zasněný lyrický baryton se rozléhal celou pátou nádrží.
Mary si ho odškrtla na svém pomyslném seznamu „věcí, které je třeba zkontrolovat“, a když obcházela dlouhý stůl, rozhlédla se po zbytku domu.
Byla tu Alice, její prvorozená, půvabná jako labuť a stejně nedůtklivá, která právě nakládala včerejší půllitry do myčky. Rowan, snědá a praktická, rovnala za barem dnešní půllitry pěkně do řad. Půllitry, opotřebované stálým mytím, už měly příjemně nablýskaný povrch, lesklý jako růžový mramor, a některé se pomalu ztenčovaly natolik, že skrz ně začínalo pronikat světlo, což znamenalo, že budou pro další užívání v baru brzy příliš křehké a bude třeba ulít nové. (Ačkoli až na to dojde, ty staré se mohou dát do krabic a poslat do obchodu se suvenýry na kosmoportu, aby si je coby ten nejjemnější marsovský porcelán koupili hosté, kteří přijíždějí na inspekci veřejných zařízení BAS.)
Nahoře za čtvrtou nádrží rozháněla stíny malá hornická lucerna, v jejímž světle Čiring a Manco lopatkami vybírali kal z rozmontované filtrovací jednotky. Také kal bylo možno ještě zužitkovat a prodat ho jako hnojivo, což bylo hotové požehnání, protože se na dně kvasných nádrží usazoval příšernou rychlostí. Tvořila ho směs navátého písku, kvasnicové kaše a těch slizkých věcí, co rostly na stropě. Odporně, nesnesitelně páchl, ale když se smíchal s hnojem a štědře se jím pokropila tenká vrstva chudé marťanské.půdy, dokázal vzdorovat superoxidantům a podporoval růst ječmene.
A všichni se shodovali na tom, že růst ječmene je životně důležitý.
A tak si Čiring a Manco začali prozpěvovat též, trochu tlumeně, protože měli přes ústa a přes nos uvázané recyklovatelné látkové kapesníky, ale přesto svým osobitým chraplavým basem a bázlivým tenorem přispěli k posledním taktům „Onoho kouzelného večera“. Ze stolu na ně bzučela malá příruční kamera, která pořizovala nové záběry pro Čiringův pravidelný dokumentární seriál v kátmándúském Postu. Mary spokojeně pokývala hlavou, že všechno běží, jak má, a zvedla zrak ke stropu k poslední člence své domácnosti, která teprve teď slaňovala z nejnižší palandy.
„Omlouvám se,“ řekla Kacířka, sklonila hlavu, aby dala najevo, že si je vědoma své nedochvilnosti, a odběhla do kuchyně, kde s abnormálním zápalem začala pouštět hrnce na podlahu, aby dohnala ztracený čas. Mary se vydala za ní, protože Kacířka představovala další problematický případ, který vyžadoval značnou dávku trpělivosti.
Bývala efézskou sestrou, ale stala se obětí jakési nehody, o níž se vědělo jen tolik, že při ní oslepla na jedno oko a byla kvůli ní exkomunikována. Klášter opouštěla v nemilosti; ale jak se stalo, že skončila tady na Marsu, to se mohli všichni jen dohadovat. Koktala, byla stále nervózní a věci jí padaly z rukou, ale přinejmenším nebyla Kacířkou od narození a své rouhačské názory si nechávala pro sebe. Navíc byla ucházející kuchařka, takže Mary souhlasila s tím, že si ji v Císařovně nechá.
„Není ti nic?“ nakoukla Mary do přítmí kuchyně, kde Kacířka právě úžasným tempem krájela mražené sójové proteiny.
„Ne:“
„Nechceš tu rozsvítit? Uřízneš si prst,“ řekla Mary a zapnula světla, ale Kacířka vyjekla, zakryla si zdravé oko a protézu vyčítavě otočila na Mary.
„Máš kocovinu?“
„Ne,“ odvětila Kacířka, a když si opatrně odkryla oko, Mary spatřila, že je celé zarudlé.
„No nazdar. Zase jsi měla ty sny?“
Kacířka chvíli upírala zrak skrz ni a pak nezvyklým, napjatým hlasem pronesla: „Ze země vzlétly šarlatové světlice, rozprskly se jako majáky srdcí a On povstal nad nocí i nad smrští chladného červeného písku a v ruce držel kárové eso. Planulo stejně jako světlice. A On ho vynesl a se smíchem se zeptal: Přebiješ ho?“
„Aha,“ dostala ze sebe Mary po chvíli.
„Omlouvám se,“ zašeptala Kacířka a obrátila se zpátky k prkýnku.
„To je v pořádku,“ ujistila ji Mary. „Stihneš oběd do jedenácti?“
„Ano.“
„Výborně,“ přikývla Mary a opustila kuchyni.
Paní má, dej, ať je dnes obyčejný den, pomodlila se v duchu, protože když Kacířka mluvila takhle zvláštně naposled, děly se potom nejroztodivnější věci.
Dnešní den ovšem pokračoval ve vyjetých kolejích tak obyčejně, jak si jen mohla přát. V poledne se dovnitř nahrnul dav strávníků, zemědělci z klanu a smluvní dělníci z Osady, což byli buďto šerpové jako Čiring, nebo Inkové jako Manco; Císařovnu navštěvovalo jen málo Angličanů, ať se na ně jejich královna usmívala ze štítu, jak chtěla.
Po poledni, kdy se pracující muži i ženy odebrali rozbouřeným, zahnědlým dnem zpátky na směnu a vítr vystoupal do

klasického syčivého jekotu, bylo příliš práce, aby zbýval čas na starosti. Bylo třeba vydrhnout spoustu talířů a misek, uvařit pivo a kromě toho všeho neustále vyspravovat tohle či ono, aby stroje nepřestaly běžet a silové pole okna nepovolilo pod věčnými nápory písečné bouře.
A tak než nadešla ona blažená odpolední chvilka klidu, kdy se Mary mohla usadit k nejlepšímu ze svých stolů a hodit si na něj nohy, na všechny děsivé předtuchy už dávno zapomněla.
„Mami?“
Takže asi tolik k odpolední chvilce klidu. Otevřela jedno oko a zadívala se na Rowan, která na ni naléhavě gestikulovala od přenosové konzole.
„Pan Cochevelou posílá poklonu a rád by věděl, jestli by se tu mohl stavit a o něčem si s tebou promluvit,“ hlásila.
„Zatraceně,“ vyskočila Mary na nohy. Ne že by pana Cocheveloua, náčelníka klanu (ano, byl mnohem víc než jen zákazník a mecenáš), neměla ráda; jenže moc dobře tušila, o čem si asi bude chtít promluvit.
„Řekni mu, že samozřejmě může, a pak skoč dolů pro láhev whisky,“ přikázala. Sama se vydala pro polštář na Cochevelouovu oblíbenou sedačku.
Cochevelou musel čekat s rukou na klice, protože neuplynula ani minuta a už se tlačil z přechodové komory Tunelu, pěkně plnovousem napřed. Za ním se vynořili další tři členové jeho domácnosti, sundali si masky a zamžourali kolem sebe.
„Štěstí tomuto domu,“ zachraptěl Cochevelou, oklepávaje si písek ze šatů. Jeho tři společníci zamumlali jako ozvěna totéž a Mary jen odevzdaně sledovala hromádky písku, jež se jim vršily kolem bot.
„Vítejte v Císařovně, pane Cochevelou. Jako obvykle?“
„Ano, madam, budiž vám požehnáno,“ přikývl Cochevelou, ona mu nabídla rámě a odvedla si ho stranou. Jen ještě kývla na Monu, aby jí naznačila, že má vzít koště a zamést ten nový písek. Mona si povzdechla a s neskrývanou nechutí uposlechla, Mary jí však už nevěnovala pozornost, protože se úporně snažila rozluštit výraz Cochevelouova obličeje.
I když mezi plnovousem a kovářskými sazemi toho z obličeje moc vidět nezůstávalo; ty lesklé oči však dnes působily neklidně, byly zároveň plné naděje i znepokojení. Sledoval, jak mu Mary nalévá sklenku whisky, a třel si u toho tlustými prsty kořen nosu, takže tam po nich zůstávaly bledé pruhy.
„Jde o tohle, madam,“ vyhrkl zničehonic. „Posíláme Finna domů.“
„Ale?“ podivila se Mary a nalila druhou sklenku. „Gratuluji, pane Finne.“
„To proto, že tady bez moře prostě umírám,“ vysvětlil pan Finn, ukoptěný človíček v obleku, který měl utažený, jak jen to šlo, a přece mu byl velký.
„Navíc má silikózu,“ dodal Cochevelou.
„To je vedlejší,“ ohradil se Finn nevrle. „V noci se mi zdává o dlouhý vlhký pláži a o přízemní slaný mlze a o bílejch rybácích, jak kroužej nad čepičkama vln. Vybíraj řasy z přílivovejch jezírek, co v nich leží voda čirá jako sklo -“
Ostatní dva začali bezděčně sténat a jeden z nich kopl Finna pořádnou silou do kotníku, aby ho umlčel.
„Vidíte, takhle je to s ním pořád a už nás tou svojí vodou čirou jako sklo a podobně dohání všechny k šílenství,“ stěžoval si Cochevelou. Pak zvedl štamprle a kývl jím k Mary. „Takže když jsme konečně našetřili dost na to, aby jeden z nás mohl domů musí to být on. Na vaše, madam.“
Napil se i Mary se napila, a když oba popadli dech, Mary se zeptala:
„A co bude s jeho pozemkem?“
Trefila se přímo do podstaty problému a Cochevelou se ušklíbl.
Podle stanov Dohody o vzájemné spolupráci, sepsané během oné chvilkové oblevy ve vztazích mezi Anglií a Keltskou federací, měl každý osadník na Marsu právo na pozemek o určitém počtu akrů k soukromé terraformaci. S pronájmem této půdy se ovšem pojila povinnost ji trvale obdělávat, jinak měla být navrácena BAS.
BAS, která už dlouho litovala svého unáhleného rozhodnutí přizvat k osídlování Marsu tolik nežádoucích živlů, si navykla uchvacovat zpátky veškerou půdu, u níž měla pocit, že je nedostatečně využitá.
„No, to je otázka,“ prohlásil Cochevelou. „Je to dvacet akrů pěkné země, madam.“
„Pět akrů řepy a patnáct toho nejlepšího ječmene,“ upřesnil Finn.
„S tou nejlepší střechou, jakou tu kdo má, a s vlastní studnou a s těmi nejčistšími zavlažovacími trubkami, jaké tu kdo položil,“ dodal Cochevelou. „Klidně byste se z nich napila, to mi věřte.“
Mary zpozorovala, jak celý její dům ztichl, jak celá její rodina ztuhla na místě s košťaty či s podnosy litého nádobí, aby slyšela, o čem se bude mluvit dál. Na ječmeni závisel život domu. Rostl i na studeném a nevlídném Marsu, protože by rostl kdekoli, jen na tom mizerném kousku jílovce s vysokým obsahem oxidantů, který dostala k užívání Mary, se mu moc nedařilo.
„Byla by škoda, kdyby se musel vrátit BAS,“ prohodila neutrálně.
„To jsme si říkali taky,“ přikývl Cochevelou, který si v prstech pohrával s prázdnou sklenkou. „Protože oni by tu pěknou úrodu zaorali a zaseli by tam sóju, a to by byla náramná škoda. Tak nás pochopitelně napadlo, že ten pozemek nabídneme nejdřív vám, madam.“
„Za kolik?“ zeptala se Mary okamžitě.
„Za čtyři tisíce keltských puntů,“ odpověděl Cochevelou.
Mary přimhouřila.oči. „Kolik z toho byste vzali ve zboží?“
Na chvíli se rozhostilo ticho.
„BAS nám nabídla čtyři tisíce v hotovosti,“ pronesl Cochevelou téměř omluvným tónem. „Ale my bychom mnohem radši měli za souseda vás, jak jistě chápete. Takže kdybyste nějak dala dohromady peníze...“
„Tolik dohromady nedám,“ odvětila Mary příkře a měla pravdu. Její drobné hospodářství fungovalo téměř výhradně na

směnném obchodu a vzájemné důvěře.
„Ale snad by to přece jen nějak šlo zařídit," nevzdával se Cochevelou. „Třeba byste mohla uspořádat sbírku. Všichni dělníci váš podnik zbožňují, copak by rádi nesáhli do kapsy, aby vám na čas přispěli? A ti z vašich, co dřív pracovali pro BAS, nenechali si z odstupného něco v punčoše? Kdybyste schrastila aspoň dvě třetiny, udělali bychom vám na zbytek ty nejvýhodnější podmínky!"
Mary zaváhala. Dobře věděla, kolik její zaměstnanci mají, a nedalo by to dohromady tisíc puntů, ani kdyby ještě zaživa prodali svoje tělo xenoforenzní laboratoři. Ovšem naše Paní by mohla nějak přispět, či snad ne?
„Možná bych se na ten pozemek měla nejdřív podívat," prohlásila.
„Bude nám potěšením," vycenil Cochevelou bílé zuby v zašpiněném plnovousu, jeho společníci se usmáli jeden na druhého a Mary si pomyslela: Hlavně opatrně.
Ale přesto vstala, oblékla se, pevně si upevnila masku a v doprovodu Cocheveloua a jeho lidí vstoupila do přechodové komory.

Osadu už teď tvořilo víc než jen jediná skromná kupole, která zastřešovala první kolonisty - ačkoli právě tahle kupole se dosud tyčila nad všechny ostatní budovy a jako jediná se pyšnila nádhernou viziovou střechou, kterou její obyvatelé viděli ven na noční oblohu a která přispívala k dojmu skutečně moderní stavby vesmírného věku. Na druhou stranu z ní ovšem unikalo teplo a vůbec, koho ty dva prťavé měsíčky zajímaly natolik, aby kvůli nim lezl do mrazivé noci a zíral na ně?
Tunely vypadaly taky hezky moderně, přinejmenším tam, kde o ně Angličané pečovali, a byla v nich spousta prosklených panelů, jež skýtaly úžasný výhled na Rudou planetu.
I když vzato kolem a kolem, rudá planeta to byla jen místy. Když sem Mary přiletěla, měla z počátku pocit, že se ocitla v nekonečné pustině skořicové barvy. Od té doby už tu spatřila všechny barvy kromě modré, od okrové jako karí přes planoucí rumělkovou a krvavě červenou až po odstíny tmavé jako rez. Vyskytovala se tu dokonce i zelená, a to jak tlumený, nažloutlý khaki odstín skal, tak bujná, sytá zeleň zastřešených pozemků.
A Finnových dvacet akrů mělo právě takovou barvu, sytě zelenou jako smaragd, neboť úrodě ječmene ještě nezačaly rašit ani stříbrné fousky. Mary se protáhla přechodovou komorou hned za Cochevelouem a užasle se zastavila.
„Křišťálovej palác v plný kráse," máchl Finn pyšně rukou.
Mary si stáhla masku a nadechla se. Vzduch tu pochopitelně páchl po metanu, ale jinak byl hustý, vlhký a trochu nasládlý. Kam až oko dohlédlo, rostl pod střechou z průmyslového vizia vysoký ječmen, a teprve daleko vzadu signalizovala změna odstínu cukrovou řepu.
„Pane jo," vydechla Mary, už trochu omámená kyslíkem.
„Vidíte?" usmál se Cochevelou. „Za tu částku to rozhodně stojí."
„Pokud bych to koupila já, pak určitě," opáčila kousavě. Byl to nádherný pozemek, měla by z něj tolik ječmene, kolik by potřebovala na slad, a ještě spoustu stranou na výměnu, možná i na prodej...
„Není divu, že ho Angličani chtějí pro sebe," řekla a ozvěna jejích vlastních slov ji přiměla vyhlédnout na krajinu za viziem, na metanové peklo ohrad s dobytkem pod nízkými kupolemi, na rozlehlé bludiště trubek Cochevelouových železáren.
„Není divu, že ho Angličani chtějí pro sebe," zopakovala a obrátila se na Cocheveloua. „Kdyby jim tenhle pozemek patřil, rozdělili by tím majetek morriganského klanu pěkně na dvě půlky, co?"
„Přesně tak," přitakal Finn. „A pak by na nás začali tlačit, abysme dobytek i železárnu přestěhovali jinam, protože by je tu rušily, takže - au," zarazil se po druhém kopnutí.
„Takže by se jejich tajný plán, jak nás odsud vystrnadit, naplnil," uzavřel honem Cochevelou. „Chápete? Přišli za námi a udělali nám nabídku, jakou nemůžeme odmítnout. Od té doby, co jsme si tu půdu rozdělili a pěkně jim ji pohnojili, už čekají jen na to, kdy to vzdáme a vrátíme se domů, aby ji mohli všechnu shrábnout. Hned den nato, co jsme vyplnili žádost o letenku pro Finna, se u nás ukázal ten zmetek inspektor Baldwin."
„Měla jste vidět, jak mu klesla brada, když viděl, jaký tu pěstujeme nádherný zdravý obilí!" ozval se Finn, který si dosud mnul kotník.
„Díky tomu nám nemohl zrušit pronájem a ten pozemek nám zkonfiskovat," navázal Cochevelou a zpražil Finna tvrdým pohledem. „Protože ta půda evidentně není nevyužitá, přešla do našeho kolektivního vlastnictví. Neuplynulo ale ani osm hodin, a Baldwin byl zpátky s tou čtyřtisícovou nabídkou. Pokud na ni přistoupíme, pak se můžeme najisto vsadit, že za chvíli začnou nadávat a stěžovat si na náš dobytek a na všechno kolem."
„Tak neprodávejte," prohlásila Mary. „Nebo prodejte někomu ze svých."
„Má drahá, přece víte, že jsme vás vždycky měli za jednu z nás," opáčil Cochevelou rozechvělým hlasem. „Nebo snad ne? Jenže kdo z našeho chudého klanu by dokázal dát dohromady takovou sumu? A pokud bychom neprodali, inu, vy i já víme, že mít tady BAS by znamenalo pohromu a zkázu a (co je ještě horší) časem nevyhnutelně i právníky na krku. Není to ale jen na mně. Většina našich lidí by viděla jenom ten ohromný balík prachů, které nám BAS nabídla. A hlasovali by pro něj, chápete?"
„S tolika penězi bysme si toho mohli hodně dovolit," povzdechl si Námořník, který prve nejaktivněji kopal Finna.
„Nakoupit nový generátory, který už nutně potřebujeme. Zásoby vizia, který, jak sama víte, se vyvažuje zlatem. Strašně neradi bysme prodávali cizincům, ale..."
„Ale kdybyste tu půdu koupila vy, nemuseli bychom ze svého koláče nic odkrajovat a zároveň bychom se z něj dobře najedli, rozumíte?" vysvětlil Cochevelou.
Mary si ho nasupeně prohlížela. Ano, rozuměla, moc dobře: ať to dopadne jakkoli, ona na tom prodělá. Jestliže se pozemky morriganského klanu scvrknou, vychýlí to její hospodářství z rovnováhy. Bez ječmene nebude pivo.

„Dáváte mi nůž na krk, Chochevelou," pronesla a on se zatvářil posmutněle.
„Myslím, že nůž na krku máme všichni, jenom ten váš je asi nejostřejší," odvětil. „Stačí ale, abyste sehnala ty peníze, a oba budeme za vodou. A BAS se může vztekat, jak bude chtít. Pojďte, má drahá, nemusíte se rozhodovat hned teď! Máme třicet dní. Běžte domů a promluvte si o tom s rodinou, co říkáte?"
Mary si připlácla masku a s brbláním odsupěla k přechodové komoře.

Byla zvyklá vypořádávat se s nepředvídanými událostmi, dělala to celý život. Když jí kdysi táta oznámil, že odchází a ona se bude muset vrátit z univerzity, aby se postarala o mámu, přenesla se přes to. Našla si práci a menší byt, kde s mámou žili ve stísněném poklidu až do té doby, kdy máma spolykala všechny ty prášky na spaní. Mary se přes to znovu přenesla: matku pohřbila, našla si ještě menší byt a zapsala se na univerzitu na večerní studium, aby si udělala doktorát z xenobotaniky.
Když zemřel Alicin otec, Mary se přes to přenesla. Sebrala veškerou odvahu a našla si prestižní práci ve výzkumu a vývoji. Vydělávala dost na to, aby Alici uchránila před federálním sirotčincem.
Když ji opustil Rowanin otec, opět se přes to přenesla, přestože si s sebou odnesl většinu jejích úspor; dva roky dřiny na zvláštních projektech ji znovu postavilo na nohy.
Když Monin otec dospěl k závěru, že je spíš na kluky, přenesla se přes to bez nejmenší újmy na peněžence (když už ne na srdci), neboť život už ji naučil, jak se svými financemi zůstat v bezpečí. A když jí přišli nabídnout práci lanaři od BAS, připadalo jí, že ji sama Paní odměňuje za všechny prožité strasti.
Úžasné dobrodružství na jiném světě! Šance zkoumat marsovské řasy, třídit je a navždy vepsat své jméno do jejich názvosloví! Její dcerky poslouchaly s vykulenýma očima, jediná Alice trucovala a plakala, že musí opustit kamarádky, ale i ji to po chvíli přešlo. A tak všechny statečně vyrazily na cestu, staly se Marťankami a děvčata si tu během chvilky zvykla, aby ne, když je jako jediné děti na Marsu každý rozmazloval.
A Mary čekalo šťastných pět let v pozici vážené členky vědeckého týmu, ceněné pro své odborné znalosti. Během těch pěti let se jí podařilo najít pro Cryptogamete gryffyuddi víc průmyslových využití než Georgi Washingtonovi Carverovi pro podzemnici olejnou.
Když ale o užitkových marsovských lišejnících vybádala všechno, co vybádat šlo (a za pět let výzkumu tohle téma vyčerpala opravdu dokonale), BAS pro ni už neměla využití.
Onen nepříjemný pohovor s generálním ředitelem Rotherhithem byl stejně neočekávaný jako krátký. Vyskytly se prý pochyby o jejích mravech. Měla zbytečně moc dětí, které jen spotřebovávají zdroje, což je možná přijatelné v zemích Keltské federace, jenže Mars patřil Anglii. Bylo o ní známo, že si dopřává kontrolovaných látek, což se ve Federaci rovněž nepovažuje za zločin, ale z morálního hlediska to není úplně v pořádku. A BAS původně chtěla tolerovat její, ehm, náboženství v naději, že jí víra zabrání v páchání dalších nemravností, což se bohužel nestalo -
„Cože, protože spím s chlapy?" rozkřikla se na něj Mary, která bohužel ani v tu chvíli nezapomněla anglicky. „Ty vyschlej, sprostej dědku, vsadím se, že kdybych spala s ženskýma, přimhouřil bys oko, co? Pokrytče hnusnej! Však jsem slyšela, že si v kanceláři ve skříni schováváš lesbický holočasopisy -"
Akademické obce bývají obecně malé a plné drbů, a ještě menší a udrbanější jsou pod biokupolemi, kde se neudrží už vůbec žádné tajemství. A tak každý věděl, co znamená Julia a Sylvia dostávají lekci v chování od slečny Pleskavé, a potichu se tomu smál, ale nikdo o tom nikdy nepromluvil nahlas. Až teď.
Generální ředitel Rotherhithe se začal dusit vzteky a hezky fialovět, takže slovo musel převzít jeho zástupce Thorpe a sdělit Mary, že „z těchto důvodů Vám s nesmírnou lítostí oznamujeme, a tak dále..."
A Mary se přes to znovu musela přenést.
Nevadilo jí, že si nemůže dovolit letenku domů; milovala Mars. Rozhodla se, že se jí v žádném případě jen tak nezbaví, a s poslední výplatou znovu začala na soukromo.
Od federačních kolonistů odkoupila jednu kupoli, nadbytečný přístřešek, který původně sloužil pro dobytek; a přestože i v místním suchém, řídkém vzduchu trvalo pár týdnů, než to tu vyčichlo, zdi byly pevné a teplé a snadno se na ně dala zavěsit lůžka pro nájemníky.
Čiring, kterému BAS zrušila smlouvu za to, že o ní psal nanejvýš kritické články a sloupky, jež posílal domů do kátmándúského Postu, se k Mary přidal proto, že ani on neměl, kam jinam by se uchýlil. Byl slušný mechanik a pomohl jí opravit rozbité čerpadlo ve studni a rozběhnout generátory.
Inka Manco, který byl z BAS vypoklonkován poté, co se zjistilo, že (tak trochu) vyznává křesťanství, jí výměnou za trvalou mzdu přinesl kamenolitecký stroj, takže si brzy mohla sama odlít svých pět varných nádrží a nepřeberný počet hrnků, misek a talířů. Sám Cochevelou jí potom věnoval první várku ječmene na sladování.
A jakmile se rozneslo, že má jak pivo, tak pěkné dcery, neměla Císařovna Marsu o hosty nouzi.
Už pět let teď vzdorovitě stála na onom mírném kamenitém svahu a skýtala přesně takový obrázek, jaký útulná venkovská hospůdka na Marsu skýtat měla: nízká, přikrčená kupole, celá pokrytá malebnými skvrnami lišejníku, tedy kromě návětrné stěny, kterou neutichající vichr dohladka obrousil vytrvalými přívaly písku, takže ji bylo třeba co chvíli zakytovávat zbytky po kamenolití, aby vůbec držela pohromadě. Mary začala směňovat svůj majetek s klanem, s dělníky, ba i s některými tajnůstkářskými pracovníky BAS (především za palivo a za jídlo), a hospodářství bylo na světě.
Teď se však ocitlo v ohrožení a ona se přes ně musela opět nějak přenést.
„Svatá Matko, proč se vždycky musí něco stát?" mručela si pod maskou do poryvů větru, když se hnala Tunelem zpátky domů. „Můžu se na Tebe spolehnout, že mi dáš aspoň jeden rok, kdy se nic nepřihodí? Ne, nemůžu.
A teď mám za Cocheveloua tahat spálené kaštany z ohně, za mizeru jednoho. Kde mám asi ty peníze sehnat? Mohla bys pro mě udělat aspoň jeden maličký zázrak? Ale kdepak, samozřejmě mám dost síly, abych se s tím vypořádala sama,

že? Vyřeším problémy za všechny kolem, aby se náhodou nemuseli namáhat a řešit si je sami, že? Zatracená práce!“
Došla k prosklenému panelu a vyhlédla ven.
Před ní se rozkládalo Pole mrtvého hada, pruh skal, symbolický malou kamennou mohylkou, jež označovala místo posledního odpočinku Cochevelouovy krajty královské. Ta sice přežila cestu na Mars, jenže tady utekla z terária a venku umrzla. Prvotní naděje, že by se snad dala rozmrazit a oživit, vzaly za své, když si Finn v snaze o vtip posadil svinutou zmrzlotinu na hlavu jako klobouk a ona mu sklouzla na podlahu a roztříštila se.
Támhle, v narůžovělé dálavě, přímo pod sopečným svahem Olympu Mons, stála smutně vyhlížející, polozhroucená viziová zeď Mariiných vlastních několika akrů, ubohého pozemečku, který dostala skoro jako výsměch společně s odstupným. Staré, pavoukovité aeromotory mu dodávaly vskutku primitivní vzhled. Mezi výstředními geologickými profily marsovské půdy se BAS podařilo vybrat jí oblast toho nejneúrodnějšího jílu, jaký si vůbec lze představit; a přestože se jí příliš nedařilo ho obdělávat, BAS nikdy neprojevila zájem uchvátit ho nazpátek.
„Vážně k smíchu,“ zavrčela. „Báječné, úrodné políčko, což? Kéž by se ten starý úchylák, ten bídák do země propadl!“
Vydala se dál a brzy došla k odbočce Tunelu, která vedla k jejímu pozemku. Vydala se po ní, aby se podívala, jak se vede její vlastní úrodě.
Ze zámku přechodové komory unikaly obláčky páry; další věc, kterou bylo třeba vyměnit, další věc, jejíž opravu si nemohla dovolit. Když vstupovala dovnitř, pálily ji v očích slzy. Stáhla si masku, aby si prohlédla ubohý, zažloutlý ječmen, který nepatrně vlál pod nápory kyslíku. Kontrast s Finnovými svěžími poli už na ni byl příliš. Usadila se na převrácený kbelík a dala se do pláče, uronila však jen, jednu jedinou skrovnou slzičku, která se rozprskla na vyprahlém rudém jílu a zasyčela jako peroxid.
Když ze sebe takhle vyplavila všechen vztek a zoufalství, zůstala na tu rychle usychající skvrnku otupěle hledět. Jíl měl přesně stejnou barvu jako hrnčířská hlína.
„To by mě zajímalo,“ řekla si pro sebe, „jestli by z něj šly dělat hrnce.“
Žádné hrnce samozřejmě nepotřebovala; všechno nádobí, které do domácnosti chtěla, si mohla ulít z marsovského písku. Ale k čemu jinému by mohl být jíl dobrý?
Na sochařinu, napadlo ji. Na umělecká díla? Na užitkovou veteš? Malé dlaždičky s vyraženým nápisem SUVENÝR Z MARSU? I když sama žádné umělecké vlohy neměla, třeba někdo z jejích nájemníků má, a pak by mohli přemluvit bazar na kosmoportu, aby si od nich vzal pár kousků do komise. Marsovský porcelán šel na odbyt docela slušně.
„No, zkusit to můžu,“ usoudila, otřela si oči, vstala, obrátila kbelík a přinesla si z police na nářadí rýč. Vyhloubila v tvrdé zemi asi metr hlubokou jámu a oddechujíc námahou v (poměrně) hustém vzduchu naplnila kbelík několika hroudami jílu. Pak si znovu nasadila masku a začala se plahočit domů, s čerstvou nadějí na pár puntů v ruce.
Její rodina snad vydržela zkamenělá přesně na těch místech, kde je viděla naposled. Teprve, když vešla dovnitř, probudili se všichni zahanbeně znovu k životu a vrhli se za svými domácími povinnostmi, jako by po celou tu dobu, co byla pryč, tvrdě dřeli, a ne tu jen naplano postávali a debatovali o nabídce klanu.
Přitočil se k ní pan Morton a začal si nervózně proplétat prsty.
„É... paní domácí, probírali jsme tady tu záležitost, a -“
„Počkejte, máti, vždyť to sotva táhnete," přiskočil k ní Manco a pomohl jí s kbelíkem. „Sedněte si na chvíli.“
„Jste vážně laskav,“ odvětila Mary rozmrzele a rozhlédla se po domě. „Vsadím se, že tu ovesnou kaši, co jsem po vás chtěla, ještě nikdo vařit nezačal, že ne? Vezměte to do mlýna,“ dodala k Mancovi a ukázala na kbelík. „Když už ten prokletý jíl máme, tak ho taky využijeme a něco z něj uděláme.“
„Jistě, máti.“
„Pojďte se posadit,“ lákal ji pan Morton plandavými pohyby svých dlouhých paží.
„Nemůžu nikde vysedávat! Mám spoustu práce. Svatá Matko, Alice, pod tou nádrží se mělo už hodinu topit! Copak tady musím vážně na všechno dohlížet?“
„Voda už se hřeje, mami,“ volala Alice, která zrovna přibíhala od třetí nádrže.
„Ehm, ale já vás chtěl seznámit s našimi nápady - jestli by to šlo-“ stále se nenechával odradit pan Morton.
„Určitě by to šlo, ale až nebudu mít tolik práce, pane Mortone,“ opáčila Mary, popadla koště a opět vytáhla do boje proti písku. „Rowan, nasadili jste tam ten filtr tak, jak jsme se dohodli?“
„Ano, mami, a -“
„Víte, říkali jsme si, že by se ty čtyři tisíce daly snadno vydělat, kdybychom tady založili něco jako kabaret,“ pokračoval vážně pan Morton. „Takovou večerní šou. Já bych mohl zpívat a přednášet básně a -“
„Vážně báječný nápad, pane Mortone, určitě o tom popřemýšlím, ale teď bych mnohem víc potřebovala dostat ten pytel ovsa do truhlice.“
„A já bych třeba mohla dělat striptýz,“ ozvala se Mona.
Tři máchnutí koštětem, než Mary došel plný význam těch slov.
„Striptýz?“ rozkřikla se. „Zbláznila ses? Už teď v nás BAS vidí doupě, kde kvete neřest a zneužívání kontrolovaných látek. Tímhle bychom to ještě podtrhli!“
Mona našpulila rty. „Ale říkala jsi, že když jsi byla na univerzitě-“
„To už je pěkně dávno a potřebovala jsem tehdy peníze, takže -“
„Ale teď taky potřebujeme peníze! Nikdy je nemáme!“
„Dámy, prosím vás -“ vložil se mezi ně pan Morton, obličej výjimečně celý zrůžovělý.
„Ten oves, pane Mortone. A tebe, Mono, nechci nikde vidět svlečenou, dokud nebudeš plnoletá, a dál se o tom nehodlám bavit, je to jasné?“
„Co to je?“ vynořil se Manco z komory a ukazoval cosi na natažené dlani. Ve tváři měl zvláštní výraz. „Leželo to na dně kbelíku. Jedna hrouda jílu praskla a -“

„Nějaký kámen," přejela to pohledem Mary. „Vyhoď to."
„To nebude kámen, máti."
„Má pravdu," přisvědčil Čiring, když na tu věc zamžoural. „Vypadá to spíš jako nějaký krystal."
„Tak to polož na zadní bar k fosiliím a zeptáme se na to některého geologa Co to bylo?" rozhlédla se Mary podezřívavě.
„Kdo to byl? Zaslechla jsem, jak někdo zvrací."
„To já," ozvala se zahanbeně Alice a vykoukla zpoza baru. Rowan už k ní spěchala s utěrkou.
Mary zaskřípala zuby. „Otrava jídlem. To nám teď ještě scházelo. Ten bídák pohanská -" S myšlenkou na vraždu zamířila do kuchyně, ale zarazilo ji Rowanino zašeptání:
„To není otrava jídlem, mami."
Mary udělala čelem vzad a upřela pohled na své dcery. Následovala chvíle naprostého ticha, během níž Mary nespouštěla z dívek zrak, a všichni tři přítomní muži už si pomalu říkali, co se to proboha děje, až Alice konečně zakvílela:
„Mě vážně nenapadlo, že se na Marsu taky dá otěhotnět!"

A tak byl ve všem tom rozruchu krystal odložen na zadní bar a tam zapomenut až do večera, kdy se ze své polární výpravy vrátil pan Cihla.
Přezdívku Cihla dostal proto, že tak opravdu vypadal. Nejenže byl ve své prošívané kombinéze značky Hauler tak mohutný a vysoký a široký, ale navíc měl i cihlovou barvu. Jaký odstín měla jeho pleť pod tím letitým nánosem vlezlého červeného prachu, to se mohli jen dohadovat.
Červený písek měl dokonce i mezi zuby, jak mohli všichni vidět právě teď, kdy se vynořil z přechodové komory a při pohledu do příjemného večerního přítmí Císařovny vykulil krví podlité oči a usmál se. Narovnal hlavu a zhluboka nasál vzduch nosem rozpláclým tak, jako mají gorily - to od mnohaletých srážek s pěstmi, botami, volanty a (prý) čely nemocničních sanitářů. Žil na Marsu už hodně, hodně dlouho.
„Tak tuhle vůni fakt miluju," zahlaholil anglicky, dokráčel k baru a plácl na něj svoje rukavice. „Pivo, cibule a smažené sójové nugetky, což? Nandejte mi jich pořádný talíř, polít omáčkou a k tomu půllitr Fostera."
„Obávám se, že Fostera nemáme, pane," vykoktal pan Morton. Mary do něj šťouchla loktem.
„Foster je pro něj náš ležák Árés," zamumlala mu do ucha a on okamžitě odběhl natočit půllitr.
„Jak se máme, krásko?"
„Dá se to snést, pane Cihla," povzdechla si Mary.
Věnoval jí zpytavý pohled a o několik decibelů tišším hlasem se zeptal: „Problémy? Že by si BAS nakonec přece jen vymohla to povolení?"
„Jaké povolení?"
„Ále, na tom zatím nesejde," odvětil lhostejně, vzal si půllitr piva a přihnul si z něj. „Zapomeňte na to, moje milá. Starej Cihla každou chvíli něco zaslechne a většinou se z toho splní sotva půlka. Dokud vás tu chtějí ledaři, tak tu zůstanete."
„Hádám, že by mi zase rádi zavřeli podnik, co?" tipla si Mary. „Ať si trhnou! Ale to není nic nového, dneska mám jiné starosti."
Vypověděla mu, co se přes den dělo, Cihla poslouchal, usrkával, přikyvoval a občas zamručel na souhlas nebo překvapením.
„Gratuluju, moje drahá," řekl nakonec. „Bude to první dítě, co se na Marsu narodí, uvědomujete si to? A tušíte, kdo je otec?"
„No, prý aspoň ví, s kým nespala," odpověděla Mary. „A udělají jí testy, takže snad nebudeme napjatí moc dlouho. Koneckonců, je to jen mimino. Mnohem radši bych věděla, kde seženu ty čtyři tisíce puntů!"
Cihla se zamyslel a pokýval hlavou.
„'Jen mimino,' podle ní. Nezapomněla jste, že dole doma už se děti pomalu nerodí?"
„Tak to je nesmysl. Sama jsem měla tři," opáčila Mary dotčeně.
„No dobře, ale stejně porodnost klesá," stál si na svém Cihla a dal si další lok piva. „Aspoň to slýchám. U druhu, který zrovna začíná kolonizovat další planety, docela zvláštní, ne?"
Mary pokrčila rameny. „Podle mě to zas taková katastrofa nebude," prohlásila. „Život si nějak najde cestu. Jako vždycky. Bohyně se o to postará."
„Snad jo," přikývl Cihla a znovu přešel do bodrého hlaholu, jímž pozdravil Kacířku, která se právě vyštrachala z kuchyně s jeho jídlem. „Nazdar, zlatíčko. Dneska vypadáš báječně."
Kacířka na něj zamžourala a přišourala se blíž. „Ahoj," pozdravila a podala mu talíř. On si ho jednou rukou vzal a druhou si ji přitáhl blíž, aby jí vtiskl pusu na čelo.
„Jak ses měla?"
„Viděla jsem planout živoucí záři. Jasnou věž v ledové pustině," pronesla.
„Tak to je bezva. Mohl bych na ty hranolky dostat ještě trochu omáčky?"
„Jistě."
Kacířka se vrátila do kuchyně a přinesla odtud kastrůlek s jakousi řídkou hmotou, a zatímco s ní Cihlovi polévala večeři, Mary pokračovala:
„Kdybyste těch dvacet akrů viděl! Úrodné jak černozem, nejspíš díky našemu vlastnímu odpadu, co jsme jim prodali, a zelenější než cokoli na Zemi. Ale kde na ně seženu tu hotovost, to vážně netuším. Čiring si těmi svými články do Postu vydělá čtyřicet puntů za týden a nabídl mi, že mi na ten pozemek bude týdně deset půjčovat, jenže za měsíc toho moc nenašetřím. Kdyby tu měl aspoň někdo umělecké vlohy, mohli bychom prodat nějaké lidové umění z jílu, jenže všichni se brání, že jsou naprosto bez talentu, takže to je další dobry nápad v háji, a už mi ty dobré nápady pomalu začínají

docházet. Zrovna, když jsem si říkala, jak se nám všechno pěkně zaběhlo -“
„Co to máte támhle vzadu na baru za novotu?“ přerušil ji Cihla huhňavým hlasem, protože měl plnou pusu.
„Tohle? Ale počkat, vy jste přece mineralog, viďte?“ Mary už mu pro krystal šla, ale zarazila se a obrátila se přes rameno.
„Já dělal spoustu věcí, moje milá,“ sdělil jí Cihla a spláchl sousto dalším douškem piva. „A kdysi jsem na Queenslandské univerzitě chodil i na mineralogii.“
„Tak to se na to musíte podívat. Našli jsme to v hroudě jílu, co jsem odpoledne vykopala. Možná křemen s nějakou rumělkovou příměsí? Nebo zas nějaká zrezlotina? Vypadá to zvláštně.“ Hodila mu zmiňovaný předmět, on ho chytil do ohromné dlaně a dlouho si ho prohlížel.
Pak si rozepnul svůj pracovní oblek, sáhl do náprsní kapsy a vytáhl ven maličký čelový spektrometr. Jednou rukou si ho nasadil, druhou podržel krystal ve světle. Potom si ho okulárem znovu dlouho prohlížel.
„Nebo myslíte, že by to mohl být třeba achát?“ zeptala se Mary.
„Ne,“ odvětil Cihla a dál otáčel krystal ze strany na stranu. „Pokud se tahle moje mašinka neplete, krásko, tak jste našla diamant.“

Nikdo tomu nechtěl věřit. Jak by mohlo něco, co vypadá jako hromádka zmrzlého kečupu, mít nějakou cenu? Diamant? Ale ať už by se z toho vyklubalo cokoli, všichni souhlasili s tím, že se o tom nesmí dozvědět BAS.
Cochevelou bez rozmýšlení nabídl, že za kámen vymění celých těch dvacet akrů, ba dokonce požádal Mary o ruku. Ta ho s úsměvem odmítla. Podmínky prodeje půdy přesto vypracovali, Cochevelou přijal zálohu ve výši deseti puntů a převod vlastnictví byl u BAS zaregistrován na pana Mortona, který by jako Brit neměl být úřadům takovým trnem v oku.
Stanoveného dne pak kámen zašili do podšívky Finnova termoobleku, a když svědomitě slíbil, že ihned po příletu domů odnese diamant těm nejlepším obchodníkům v Amsterodamu, s jásotem ho vyprovodili na kosmoport.
Doslechli se o něm ale až téměř tři týdny poté, co dorazil na Zemi, když byl nalezen utopený na antrimských útesech, s úsměvem na rtech a s lahví dosud pevně v ruce.
Mary jen pokrčila rameny. Půda byla její a Cochevelou od ní dostával deset puntů týdně. Aspoň jednou, pomyslela si, jsem to neodnesla sama.

DVĚ: Nejbohatší žena Marsu

Byl právě den královniných narozenin a Mary pořádala regatu betonových kajaků.
Na Marsu se skutečně dalo sportovat venku. I když...
Rozhodně ne do té míry, jak to naznačoval onen známý hologram z původní reklamní kampaně (usměvavý muž v krátkých rukávech s kopacím míčem a mikromaskou, jenž stojí přede dveřmi přechodové komory a pod sebou má nápis: „Tento člověk opravdu STOJÍ na POVRCHU MARSU!“, ovšem už bez dodatku, že hologram byl pořízen v poledne nejteplejšího letního dne na rovníku a že ten muž vydržel před focením venku přesně pět vteřin a hned po něm okamžitě skočil dovnitř a žádal láhev očních kapek), ale přece to šlo, zejména byl-li člověk vynalézavý.
Betonové kajaky se odlévaly ze všudypřítomného a nevyčerpatelného marsovského písku a na jednom konci byly opatřeny nevelkým antigravitačním motůrkem. Tyhle motůrky, podobně jako tolik dalších věcí na Marsu, nefungovaly zrovna spolehlivě, nicméně umožňovaly kajakům plavat zhruba dva metry nad zemí. V místnosti se neškodně pohupovaly na místě, protože neměly žádnou hnací sílu; ale jakmile se vystrčily ven z přechodové komory, byly vydány napospas energickému větru.
Vítr se ovšem dal odklánět nebo směrovat pomocí dvoulistých pádel zhotovovaných z odřezků trubek a plechu ukořistěných na skládce BAS. Potom, pokud měl člověk na sobě kompletní výstroj pro pobyt venku, mohl na kajaku plachtit vzduchem a dokonce ho i trochu řídit.
Betonové kajaky se staly na Marsu oblíbeným sportem, vlastně jediným sportem, který se dal venku provozovat. Na Poli mrtvého hada zbudovali slalomovou dráhu a na ní se teď kolébaly čtyři kajaky, soupeřící s větrem i se sebou navzájem.
„Soutěživost a objevitelský duch,“ hlásil Čiring do své příruční kamery - slavnostním tónem hovořící komentátor na pozadí neuvěřitelného závodu. „Na Zemi dnes už anachronismy. Splní svou životně důležitou funkci tady na hranicích osídleného vesmíru? Znamená odbourání násilí ve společnosti těchto kolonistů krok zpět, nebo zde na Marsu pokračuje kulturní evoluce?“ Nikdo mu neodpověděl.
Tunel byl ucpaný diváky, kteří se mačkali kolem oken, aby viděli, co se venku děje. Hodně fandili, z čehož jim hezky vysychalo v hrdle, takže pivo šlo na odbyt.
„DOLEVA, RAMSEY!“ povykoval Cochevelou a marně ukazoval na holosmyčku mávající královny Anny, která sloužila za značku poloviny závodu. „Ježiš, to je přece vůl, DOLEVA!“
„Dáte si jeden tmavý Fobos?“ nabízela mu se smíchem Mary. „Na účet podniku.“
„No jistě, dám,“ zavrčel. Mary zamávala a Kacířka se k ní protlačila kolem davu. Otočila se, aby Mary mohla k litému kamennému soudku, který nesla v postroji na zádech. Mary vzala ze spousty cinkajícího příslušenství jeden půllitr a s nacvičenou lehkostí do něj natočila tmavé pivo. Cochevelou si ho vzal, nadzdvihl si masku, několika loky do sebe půllitr obrátil a hřbetem ruky si otřel pěnu z kníru.
„Jste nesmírně laskavá,“ prohodil zatrpkle. „S ohledem na částku, kterou dneska prodělám. DĚLÁŠ HANBU FUFLÍKOVĚ PAMÁTCE!“ zaječel na Ramseyho. Fuflík bývala Cochevelouova krajta.
„Pohřbili jsme na Marsu zlo,“ pronesla tichým zasněným hlasem Kacířka, ale nikdo jí nevěnoval pozornost.

„On za to nemůže," hájila Ramseyho Mary. „Jak si ten chudinka vůbec mohl myslet, že porazí našeho Manca? Manco se narodil v Andách, takže má v konečcích prstů víc cév než normální člověk, a mnohem líp díky tomu ovládá pádla. Prostě si ho vyvolila sama matička Příroda."
„Vy jste na něj musela vsadit balík, co?" ušklíbl se Cochevelou a sledoval, jak se Manco otočil kolem Fuflíkovy mohylky a zkušeným krosčekem vystrčil Ramseyho z dráhy.
„Já a vsázet? Milý pane Cochevelou, kde bych na to asi vzala peníze?" rozesmála se Mary pod maskou. „To, co vydělám z Finnova pole, dávám do poslední pence vám."
Cochevelou se zamračil.
„O mrtvých sice jen dobře, ale kdybych já toho zmetka dostal pod ruku -" vztekal se.
„Jedno pivo, prosím," ozval se jakýsi inženýr od BAS, který si k nim razil cestu davem.
„Jedno pivo pro Angličana!" zvolala Mary, inženýr se kolem sebe provinile rozhlédl a přetáhl si přes hlavu kapucu. „To je od vás milé, že jste se přišel podívat na naši primitivní veselici. Třeba bychom vám potom pro pobavení mohli předvést pár lidových tanečků." Podala mu půllitr. „Dostanu jeden keltský punt."
„Slyšel jsem, že berete vzduchové filtry," řekl inženýr tlumeným hlasem.
„Jakou velikost?"
„Bé-iks-trojku," odpověděl inženýr, vytáhl jeden z náprsní kapsy a ukázal ho. Mary si filtr kriticky prohlédla a vzala si ho od něj.
„Zákazníci vašeho druhu jsou vždycky vítáni," prohlásila a podala filtr Kacířce, která ho hned uklidila z očí. „Ať vám chutná. Vidíte, Cochevelou? Mně se peníze do ruky nedostanou. Copak má potom chudák stará vdova dělat?"
Ale Cochevelou sarkasmus v jejích slovech nepostřehl, protože jí koukal přes hlavu do Tunelu.
„Kdo to sem jde?" zeptal se. „Copak s posledním nákladem přivezli nějakého pasažéra?"
Mary se otočila a spatřila příchozího, který nesměle našlapoval jako každý, kdo si ještě nezvykl na marsovskou gravitaci. Byl vysoký, na sobě měl čisťounký nový termooblek a v ruce si nesl kufřík. Nejistě přes masku zkoumal srocení lidí kolem průhledů v Tunelu.
„Určitě je to právník, uvidíte," odhadl ho podmračeně Cochevelou. „Deset proti pěti, že jde buď za mnou, nebo za vámi."
Mary ohrnula ret. Sledovala, jak si neznámý prohlíží dav. Nakonec obrátil masku jejím směrem a zarazil se; pak k ní rázně zamířil.
„Takže za vámi, co?" prohodil Cochevelou s chabě zakrytou úlevou a odtáhl se stranou. „Upřímnou soustrast, milá Mary."
„SLEČNA GRIFFITHOVÁ?" zeptal se cizinec. Mary si založila ruce na prsou.
„Ano, to jsem já," odpověděla.
„ELIPHAL DE WIT," představil se. „DALO MI PĚKNOU PRÁCI VÁS NAJÍT!"
„ZTLUMTE SI REPRODUKTOR! NEJSEM HLUCHÁ!"
„AHA! OMLOuvám se," natáhl se pan De Wit rychle po knoflíku. „Je to lepší? V kanceláři na kosmoportu se nejdřív tvářili, že vás neznají, ale pak přiznali, že tady ještě žijete jako nezaměstnaná. Nechtěli mi ale říct, kde bydlíte. Vážně jsem nepochopil proč."
„Takže vy nejste od BAS?" prohlédla si ho Mary od hlavy k patě.
„Cože?" Pan De Wit sebou mimovolně trhl, jak dav zahřímal nadšením. Anglický kajakář právě minul značku na půli závodu. „Ne. Copak jste nedostala moji zprávu? Jsem od amsterdamské firmy Polieos."
„COŽE?" zvolala Mary bez zesilování hlasitosti.
„Jsem tu kvůli vašemu diamantu," vysvětlil pan De Wit.

„Když jen pomyslím na všechny ty ohavnosti, co jsem o chudákovi Finnovi řekla, když jsem si myslela, že zradil naši posvátnou důvěru. A o vás jsem si nejdřív myslela, že jste právník!" koktala Mary, zatímco nesla na stůl plný džbán a dva půllitry.
„To vlastně taky jsem, slečno Griffithová," pokýval hlavou pan De Wit a dál se rozhlížel po interiéru Císařovny. „Dočasně ve službách Polieosu, abych vám tu pomohl vyřešit všechny případné problémy."
„Opravdu?" ztuhla Mary, která se právě chystala naplnit mu půllitr.
„Jsem něco jako váš poradce," vysvětlil jí opatrně. „Tahle situace skutečně nemá precedens. Polieos se domnívá, že je na místě postupovat zpočátku s jistou dávkou obezřetnosti."
„A chtějí tedy koupit ten diamant, nebo ne?" nechápala Mary.
„To rozhodně chtějí, slečno Griffithová," ujistil ji De Wit. „A rádi by ho koupili přímo od vás. Přijel jsem zjistit, jestli to lze provést legálně, nebo ne."
„Jak to myslíte?"
„Mno -" Pan De Wit zvedl půllitr, ale s pohledem upřeným na přetékající nahnědlou pěnu se zarazil. „É - co to pijeme?"
„Jen vodu s několika přísadami. Věřte mi, že čistou marsovskou vodu byste pít nechtěl," odpověděla Mary netrpělivě. „Alkohol v tom není, takže se toho nemusíte bát, i když nejste piják. Ale zpátky k věci, prosím vás."
Pan De Wit svůj půllitr opět postavil, sepnul si ruce a spustil:
„Za chviličku se vás zeptám, jak jste k tomu diamantu přišla, ale nejdřív vám chci říct pár maličkostí a je třeba, abyste mě pozorně poslouchala.
To, co jste nám poslala, je takzvaný červený diamant, skutečně červený, a ty jsou velice vzácné. Barvu nemají na svědomí žádné příměsi, ale uspořádání krystalové mřížky uvnitř kamene. V současném stavu, nebroušený, váží 306 karátů a předběžná analýza ukázala, že se proporčně úžasně hodí k trochu upravenému trojúhelníkovému výbrusu. Byl

by to jedinečný drahokam, i kdyby nepocházel z Marsu. A to, že odsud pochází, jeho cenu ještě o trochu zvyšuje.“ Vytáhl z kufříku počítač a připojil k němu rameno a talíř projektoru. Mary podezřívavě sledovala, jak vše sestavuje dohromady a následně zapíná. Po několika příkazech se ve vzduchu mezi nimi rozzářil holografický obraz a Mary na něm poznala onu hroudu, kterou svěřila Finnovi.
„To je můj diamant!“
„Tak, jak vypadá teď,“ doplnil pan De Wit. „A teď vám ukážu, co bychom z něj chtěli udělat.“ Zadal další příkaz a beztvará hrouda zmizela. Na jejím místě se objevil umělecký návrh trojúhelníkového kamene v barvě pozemského západu slunce. Mary zalapala po dechu.
„Možná i 280 karátů,“ řekl pan De Wit.
„Jakou má cenu?“
„Záleží na tom,“ odvětil pan De Wit. „Diamant má právě takovou cenu, za jakou ho dokážete prodat. Vtip je v tom, aby byl co nejlákavější. Je červený, je z Marsu - to jsou velká plus. Potřebujeme pro něj vymyslet nápadité jméno. Prozatím,“ omluvně si odkašlal, „se mu říká Velký Mitsubishi, ale marketingové oddělení ho patrně překřtí na Martovo oko nebo na Srdce Marsu.“
„Ano, klidně, klidně,“ přikyvovala Mary.
„Výborně. Polieos je připraven diamant vybrousit, vyčistit a dát na trh. To můžeme udělat buďto jako vaši obchodní zástupci, a náš honorář se potom bude odvíjet od prodejní ceny, anebo ho od vás můžeme koupit,rovnou. To vše za předpokladu,“ a pan De Wit varovně zdvihl svůj dlouhý prostředník, „že můžete prokázat, že jste skutečně jeho vlastníkem.“
„Hm.“ Mary se zamračila na desku stolu. Moc dobře tušila, co bude následovat.
„Víte, slečno Griffithová, podle podmínek smlouvy o pronájmu pozemku, kterou jste uzavřela s BAS, máte nárok na veškeré zemědělské plodiny, které na něm vypěstujete. Podmínky nájemní smlouvy ovšem nezahrnují právo na těžbu nerostného bohatství na tomto pozemku. Tudíž -“
„Pokud jsem ho vykopala na svém poli, patří BAS,“ dokončila Mary.
„Přesně tak. Pokud vám ten diamant ovšem někdo prodal,“ a pan De Wit se znovu rozhlédl po Císařovně, zejména po některých až přehnaně venkovsky stylizovaných maličkostech, „řekněme nějaký místní podivín, který ho našel bůhvíkde a vyměnil ho s vámi za drink - inu, potom nejenže ten diamant patří vám, ale navíc máme pěknou historku pro marketingové oddělení Polieosu.“
„Chápu,“ kývla Mary.
„Dobře. Takže teď, slečno Griffithová, pokud dovolíte, bych se vás zeptal: jakým způsobem se onen diamant dostal do vašeho vlastnictví?“ A pan De Wit se pohodlně opřel a založil si ruce na prsou.
Mary odpověděla bez otálení. „No, přinesl mi ho jeden ze štamgastů, pane. Jeden ledař, abych byla přesná, a našel ho někde na svých cestách mezi póly. Vyměnil ho se mnou za dva půllitry mého nejlepšího ležáku Árés.“
„Skvělé.“ Pan De Wit s úsměvem sklidil počítač a vstal. „A teď, slečno Griffithová, mohl bych se podívat na ten pozemek, na němž jste nikdy nenašla žádný diamant?“
Když se vraceli z pole a pan De Wit si otíral jíl z rukou, tiše prohodil:
„Možná je i lepší, že na té půdě nic moc neroste. Až se to o tom diamantu roznese, můžete se spolehnout, že od vás BAS bude chtít ten pozemek koupit.“
„Přestože jsem ho tam nenašla?“ podivila se Mary.
„Ano. A být vámi, slečno Griffithová, bral bych, co mi nabídnou a koupil bych si letenku zpátky na Zemi.“
„Vezmu, co mi nabídnou, ale z Marsu neodletím,“ odvětila Mary. „Vydržela jsem tu přes všechnu smůlu, tak mě odsud přece nevyžene štěstí. Jsem tady doma!“
Pan De Wit se nešťastně zatahal za bradku.
„Budete mít víc než dost peněz na to, abyste si na Zemi žila v pohodlí,“ přesvědčoval ji. „Tady se totiž začnou dít věci, jen počkejte. Jakmile někdo zvětří, že by se na Marsu dalo vydělat opravdové jmění, tak se to tady změní k nepoznání.“
„Já myslím, že už se nějak protluču,“ nenechala se odradit Mary. „Horníci se rádi napijou, nemám pravdu? Všude, kam lidi přijedou zbohatnout, jsou potřeba podniky, kde by mohli utrácet.“
„Pravda,“ povzdechl si pan De Wit.
„A jen si představte, co si s těmi penězi budu moct dovolit!“ jásala Mary. „Už se nebudu muset spoléhat na to, co po sobě nechá.BAS!“ Zastavila se u průhledu a ukázala ven. „Vidíte to? Ta půda nikomu nepatří. Za těch pět let jsem si ji kdykoli mohla zabrat pro sebe, jenže co bych s ní dělala? Všechnu vodu a osvětlení a topení a vizio, které bych potřebovala, má ta pitomá BAS! Ale až budou peníze...“
Než došli k Císařovně, Mary, plná nadšení, už uháněla takovou rychlostí, že pan De Wit uříceně oddechoval, jak se snažil držet s ní krok. Proběhla přechodovou komorou, postavila se před příslušníky své domácnosti (kteří se právě vrátili z místa velkého sportovního klání a připravovali se na oslavnou pitku), stáhla si masku a zvolala: „Můžete mi všichni gratulovat! Je ze mě nejbohatší ženská na Marsu!“
„Ty jsi vsadila na závod, viď?“ hádala káravým tónem Rowan.
„Nevsadila,“ zavrtěla hlavou Mary a ukázala na pana De Wita „Víte, kdo je tenhle džentlmen? Je to můj velice dobry přítel z Amsterodamu.“ Teatrálně na něj mrkla. „Je to hotový poklad. Úplný diamant, i když nevybroušený. A přinesl vaší matince moc dobré zprávy, drahoušková.“
Chvíle ohromeného ticha, než si to všichni přebrali, až konečně s jásotem vyskočila Mona.
„Diamant diamant diamant! No to mě podrž!“
„Kolik za něj dostaneme?“ zajímala se hned Rowan.
„No -“ Mary se obrátila na pana De Wita. „Nejdřív je třeba podepsat nějaké papíry a pak musíme najít kupce. Ale určitě

to bude víc než dost, aby nás to všechny pěkně zajistilo.“
„To nepochybně,“ souhlasil pan De Wit.
„Konečně nebudeme CHUDÍ!“ poskakovala rozjařeně Mona.
„Gratuluju, máti!“ ozval se Manco.
„Já taky!“ přidal se Čiring.
Pan Morton se rozpačitě usmál.
„Takže... to znamená, že letíte z Marsu?“ zeptal se. „Co si tu my ostatní počneme?“
„Nikam neletím,“ ujistila ho Mary. Pan Morton se rozzářil.
„Tak to je skvělé! Protože já nemám, k čemu bych se vracel, tam dole, víte, a Mars je první místo, kde si opravdu -“
„Jak TO, že nikam neletíme?“ vykřikla Alice přiškrceným hlasem. „To mi chceš znovu zničit život?“
Otočila se a utekla. Protože ložnici měla zavěšenou pod stropem a dalo se do ní dostat jen po provazovém žebříku, nemohla sebou Alice jen tak hodit na postel, aby se tam vybrečela; a tak místo toho odběhla do temnoty za varnými nádržemi a dala se do pláče tam.
„...připadám, jako že patřím do rodiny,“ dopověděl pan Morton.

Alice sice ronila slzy, ale ostatní ji přehlasovali.
Rowan chtěla zůstat na Marsu. Mona otázku zvažovala do té doby, než se dozvěděla, jaký je na Zemi poměr počtu chlapců a dívek, načež se pevně přiklonila k setrvání na rudé planetě. Čiring neměl v úmyslu odlétat, jeho Depeše z Marsu zdvojnásobily počet předplatitelů kátmándúského Postu, který vydával jeho švagr, a díky svým marsovským reportážím měl velkou šanci na získání nejprestižnější nepálské novinářské ceny.
Ani Manco neměl chuť odlétat, protože by jen obtížně přepravoval svoje životní dílo. Tím byla svatyně v jeskyni vzdálené tři kilometry od Císařovny, kde z kamene ulil sochu Panny Guadelupské v životní velikosti, obklopené růžemi vymodelovanými ze směsi marsovského prachu a Mancovy vlastní krve. Práce na tomto úchvatném a zároveň děsivém uměleckém díle stále pokračovala.
Když se zeptali Kacířky, jestli by se chtěla vrátit na Zemi, tak ji to rozrušilo, že se jí pět minut nekontrolovatelně vysouval a znovu zatahoval oční implantát, než ze sebe dokázala vykoktat zamítavou odpověď. Dál se k tomu nevyjádřila. Později vypila půl láhve whisky a našli ji v bezvědomí za truhlicí se sladem.
„Tak, vidíte? Zůstáváme tady,“ chlubila se Mary vítězoslavně panu Cihlovi.
„Vaše věc, krásko,“ opáčil Cihla a pozvedl svůj ranní půllitr ležáku Árés. „Jen doufám, že jste připravená vypořádat se s BAS, protože tohle už je vážně namíchne. A taky doufám, že se tomu Halanďanovi dá věřit.“
„Támhle ho máme,“ ozval se Čiring tlumeným hlasem od pípy, kterou právě vyměňoval. Zvedli hlavu a sledovali, jak se pan De Wit spouští. od stropu. Hladce dostoupl na podlahu a uvázal lano jako domorodec, bez jediného nadbytečného pohybu; jakmile se k nim však otočil, skoro jako do kabátu znovu vklouzl do role váhavého turisty, trochu se nahrbil a upřel zrak do šera.
„Dobré jitro, vyspal jste se dobře?“ zavolala na něj zvesela Mary.
„Ano, díky,“ odpověděl pan De Wit. „É - chtěl jsem se zeptat, kde bych tu našel nějakou prádelnu.“
„Jó, pane, tady žádné prádelny v pozemském stylu nemáme,“ sdělila mu Mary. „Používáme tady spíš něco jako chemické čištění. Nechte ty věci na hromadě na posteli, pošlu pro ně potom jedno z děvčat.“ Odkašlala si. „A tohle je můj přítel pan Cihla. Pan Cihla je ten místní podivín, co mi prodal diamant. Víte?“
„Přesně tak,“ přisvědčil pan Cihla bez mrknutí oka. „Zdravím, cizinče.“
„No to je skvělé!“ Pan De Wit si přitáhl svůj kufřík. „Mohl byste mi něco v tomhle smyslu říct do záznamu?“
„Jistě,“ přikývl Cihla a přisunul vedle sebe druhou barovou stoličku. „Posaďte se. Dáme řeč.“
Pan De Wit se posadil a smontoval svůj počítač. Mary mu zatím natočila půllitr vody a nechala je, ať si spolu promluví.
Právě pilně zametala písek, když se z přechodové komory vynořil Manco a zamířil rovnou k ní. Obličej měl bez výrazu, ale oči mu sršely zlostí.
„Pojďte se se mnou na něco podívat, máti,“ vyzval ji.

„Šel jsem vyměňovat ten starý zámek, jak jste mi řekla,“ ukazoval. „Pak jsem koukl na druhou stranu. Teď už ta výměna asi ani nemá smysl, co?“
Mary zírala na svůj pozemek. Nikdy na něj nebyl bůhvíjak radostný pohled, ovšem teď to byl hotový obraz zkázy. Zhruba v polovině jeho rozlohy kdosi prorazil viziovou stěnu, ostrý marsovský vítr otvor ještě rozšířil a naval dovnitř haldu červeného písku, který se rozprostřel v podlouhlých dunách po ubohých zbytcích jejího ječmene, teď celého orvaného a zkrouceného zimou. Ba co hůř, ječmen byl i pošlapaný: protože onen kdosi vlezl dírou dovnitř a tu a tam vykopal v červeném jílu dlouhé rovné brázdy či hluboké jámy. Všude byly stopy po botách na pobyt venku.
Mary od srdce pronesla několik nepublikovatelných vět.
„Myslíte, že to byla BAS?“ zeptal se Manco.
„Nejspíš ne,“ zavrtěla hlavou. „Ti přece o diamantu zatím nevědí. Tohle je úplně jasně práce morriganského klanu.“
„Ale nahlásit to asi nemůžem, co?“
Mary znovu zavrtěla hlavou. „Přesně na něco takového BAS čeká. ‘Vandalismus, říkáte, slečno Griffithová? No, co taky člověk může čekat v takovém zločineckém prostředí, jaké jste tu vypěstovala, slečno Griffithová? Co kdybyste se radši odplazila někam do písku a tam vypustila duši, slečno Griffithová, a přestala tu roznášet to svoje odporné pivo a náboženské pověry a přenechala Mars slušným lidem, slečno Griffithová!’ Úplně je slyším.“
„A já ještě slyším, jak se ptají: ‘Proč tam ten člověk kopal?’“ dodal Manco.
„Přesně tak.“ Mary přeběhl mráz po zádech. „Budu si asi muset znovu promluvit s panem De Witem.“

„Co tu s tím mám udělat?“
„Zalep vizio kobercovou páskou,“ poradila mu Mary. „Pak vytáhni traktůrek a všechno zaorej.“
„Do traktůrku je třeba nový vzduchový filtr, máti.“
„Nacpi tam ponožku! To je skoro totéž,“ prohlásila Mary a oddusala zpátky do Tunelu.
Manco znovu přejel pohledem po zničeném pozemku a povzdechl si. V duchu se rozhodl, že pokud mu tu Ona pomůže, věnuje Jí další růži z krve svého srdce, pak vytáhl z garáže prorezlý traktůrek a přidřepl si k motoru.

Pan De Wit s Cihlou dosud seděli tam, kde je Mary zanechala, zabráni do hovoru; Cihla podle všeho oblažoval pana De Wita napínavými historkami ze svých polárních cest za zmrzlým oxidem uhličitým či zmrzlou vodou. Pan De Wit poslouchal s pootevřenou pusou.
Mary zamířila k nim, aby se s nimi honem poradila, ale cestu jí zastoupila Rowan.
„Mami, chce s tebou mluvit pan Cochevelou,“ oznámila jí polohlasem.
„Cochevelou!“ zvolala Mary, nasupeně se rozhlédla a spatřila ho v jednom zákaznickém boxu. Usmál se na ni, nervózně si promnul konečky prstů, a když vykročila jeho směrem, nenápadně se stáhl dozadu do stínu.
„Ehm, hádám, že právě jdete ze svého starého pozemku,“ uvítal ji. „Přesně o tom jsem si s vámi přišel promluvit, moje drahá.“
„Nejsem žádná vaše drahá,“ usadila ho.
„No tak, Mary! Máte samozřejmě právo být naštvaná, ano, máte. Těmahle rukama jsem ty zmetky srazil k zemi, sotva jsem se to dozvěděl, těmahle rukama. ‘Vy nechutný svině zlodějský!’ seřval jsem je. ‘To vám není hanba? Tohle je zatraceně drsná země, a jestli tu chceme přežít, musíme táhnout za jeden provaz, jak by praví Keltové měli. Myslíte, že se nám Angličani nevysmějou, až na to přijdou?’ Tohle jsem jim řekl.“
„Víc než slova pro mě nemáte?“ opáčila Mary ledově.
„Ale no tak, drahá,“ Cochevelou se zatvářil ublíženě. „Na odškodné se samozřejmě dostaneme. Ale musíte pochopit, že někteří mládenci pocházejí ze zoufalých poměrů a mají v sobě hluboce zakořeněno vždycky ostatním závidět jejich štěstí.“
„A jak se o mém štěstí dozvěděli?“ opáčila Mary.
„No, možná to vaše Mona řekla našemu DeWaynovi. Nebo se to Tunelem rozneslo jinudy, s dobrými zprávami je to vždycky hned, ne? A stejně oba víme, že tady se nedá nic udržet v tajnosti. Hlavní je, že se s tím něco dělá. Klan odhlasoval, že ty žebráky neprodleně vyženeme -“
„To je mi opravdu platné!“
„A že vám Finnovo pole přenecháme zadarmo, bez dalších splátek,“ dodal Cochevelou.
„No to už je lepší,“ konečně se trochu uklidnila Mary.
„A možná přijdeme i na další způsoby, jak vám to vynahradit,“ pokračoval Cochevelou a nalil jí panáka její vlastní whisky. „Můžu poslat pracovní četu, aby pomohla opravit škody. Můžu dodat nové viziové panely, co vy na to? A zadarmo to neúrodné políčko zorat a prohnojit.“
„Jistě, moc rád byste, aby se tam ti vaši kluci ještě trochu povrtali, co?“ zabručela Mary a vzala si panáka.
„Ne, ne; ti zmetkové jdou pryč,“ bránil se Cochevelou. „Hned příští lodí je posíláme zpátky na Zemi.“
„Vážně?“ Panák se zastavil těsně před rty. Postavila ho zpátky na stůl. „To by mě zajímalo, kde jste na to vzal peníze.“
Cochevelou zamžikal.
„Nečekané dědictví?“ zkusil to a tak tak se vyhnul skleničce, která na něj přiletěla.
„Lumpe!“ rozkřikla se Mary. „To nečekané dědictví budou mít asi zašité v podšívce, co? Je to tak, ty mizero?“
„Kdybyste si mě byla vzala, Mary, na ničem z toho by nesešlo,“ skuhral Cochevelou nešťastně. Vydrápal se z boxu a prchal ke dveřím, jak nejdůstojněji to šlo. „Mohli jsme Marsu vládnout společně!“
Na reakci už nečekal, nasadil si masku a zmizel v přechodové komoře. Mary po něm málem hodila celou láhev, ale včas se zarazila, protože si uvědomila, že se na ni upírají pohledy celé její domácnosti i pana De Wita a pana Cihly.
„Pane De Wite?“ obrátila se na něj co nejuhlazeněji, „můžete na slovíčko?“

„Tak to začalo dřív, než jsem čekal,“ podotkl pan De Wit, když mu všechno vypověděla.
„Vy jste to čekal?“ podivila se.
„Samozřejmě,“ tahal se pan De Wit nešťastně za bradku. „Slyšela jste někdy o zlaté horečce z roku 1849? Nevím, kolik toho znáte z amerických dějin, slečno Griffithová -“
„Zlato se našlo na Sutterově mlýně,“ přerušila ho Mary.
„Ano, a víte, co se stalo s panem Sutterem? Zlatokopové mu zničili farmu. Zkrachoval.“
„Já nezkrachuju,“ prohlásila Mary. „Pokud je třeba, aby u toho pole stála ve dne v noci stráž, tak ji tam dám.“
„Na to už je pozdě,“ vysvětlil jí pan De Wit. „V tajnosti už to stejně neudržíte. Čím dál víc marsovských osadníků začne dávat na trh červené diamanty. Cena půjde dolů, ale to stejně nezadrží záplavu lidí, kteří se sem poženou za vidinou zbohatnutí.“
A měl pravdu.

Pět let létala ze Země jedna loď za tři měsíce. Mohly létat častěji; technologický pokrok posledních několika desetiletí cestu na Mars značně zkrátil. Jen nebyl důvod mrhat penězi.
Změna přišla poznenáhlu, zpočátku se dala. sotva postřehnout: nezvyklé vzdálené dunění přistávacích trysek v nečekanou dobu, vykulený cizinec, který se v neobvyklou hodinu objevil v Císařovně. Večer větší množství lesklých světel pod viziovou kupolí ředitelství BAS.

Potom změna nabrala tempo.
Stále více přistávajících lodí, a nejen ty velké zelené od BAS, ale plavidla všech druhů, konkurence nezávislých dopravních společností. Stále více cizinců u baru v Císařovně, všichni rozklepaní, sužovaní gravitační nemocí, žádný si nemohl zvyknout na chuť piva či pach vzduchu, ale neobešli se ani bez jednoho.
Nedostatečně oblečení cizinci bloumali po Tunelech, ztráceli orientaci v písečných bouřích a denně je musel zachraňovat některý oportunistický Kelt, který si za svou laskavost nechával platit se slovy: „Jenom, abych měl na nákup nového kyslíku, chápete?“ Cizinci v rudé pustině ztráceli nebo zapomínali nejrůznější maličkosti, které potom s radostí zachraňovali místní. Mariin bar se stal relikviářem těch nejabsurdnějších zbytečností, jaké si lidé ze Země přivezli, od věčného digitálního kalendáře nastaveného na 365 dní v roce přes pár bruslí či trofej ze soutěže ve společenských tancích až po skleněné těžítko s historickým Astorijským sloupem z Astorie v Oregonu.
„Nechápu, proč jste mi radil, abych odletěla,“ řekla za čas Mary panu De Witovi, když vysedával u baru. „Nikdy se nám nevedlo líp.“
Pan De Wit jen zasmušile pokýval hlavou a dál zíral na holoobrazovku svého počítače. „Všechno je jen otázka času,“ prohodil a dopil půllitr ležáku Árés.
„Natočím ti ještě jedno, miláčku,“ zašvitořila Alice a odnesla prázdný půllitr. Mary ji přimhouřenýma očima sledovala K překvapení všech kromě Alice samotné ji pan De Wit požádal o ruku. Jak si Mary domyslela, patrně se jednalo o důsledek skutečnosti, že právě Alice dostala za úkol sbírat jeho prádlo a následně mu osobně doručovala vyprané ponožky i termooblek v ty nejnevhodnější hodiny. Jedno pak samozřejmě vedlo k druhému, jak už to obyčejně u lidí bývá, ať už na Zemi nebo kdekoli jinde.
Pan De Wit přijal nový půllitr s úsměvem. Mary si pro sebe pokrčila rameny a už se chtěla nenápadně vytratit, když tu se z kuchyně ozvala děsivá rána.
Sotva se dostala ke dveřím, spatřila Kacířku, jak se celá bledá krčí v koutě a mlčky se kolébá ze strany na stranu. Na podlaze ležela Mariina největší konvice a pořádná kaluž rozlité vody, která tichounce syčela, jak reagovala se zaneseným prachem.
„Co to má znamenat?“ zeptala se Mary.
Kacířka se k ní otočila. „Přicházejí,“ zašeptala. „A hory jsou v plamenech.“
Mary pocítila vlnu nevolnosti, ale tiše odpověděla: „Tvoje vidiny mají trochu zpoždění. Cizinců už je tady plno. Zdálo se ti, že vidíš něco ve vodě? Ale tam není nic než trocha červeného bláta. Seber se trochu a -“
Ozvala se další rána, i když ne tak hlasitá, a po ní radostné zavýsknutí. Když se Mary obrátila, uviděla pana De Wita, jak poskakuje na místě a mává zaťatými pěstmi nad hlavou.
„Dokázali jsme to,“ povykoval. „Našli jsme kupce!“
„Kolik?“ vyhrkla okamžitě Mary.
„Dva miliony keltských puntů,“ odpověděl, sotva popadaje dech. „Mitsubishi, pochopitelně, vždyť jsme taky celou marketingovou kampaň zaměřili na ně. Jenom nevím - řekl jsem Polieosu, ať tu nabídku přijme. Doufám, že s tím souhlasíte, slečno Griffithová. Víte, on už totiž nikdy nikdo takové peníze za marsovský diamant nedostane.“
„Vážně?“ podivila se Mary jeho jistotě. „Proč by ne?“
„No -“ Pan De Wit si odkašlal, lokl si z půllitru a trochu se sebral. „Protože hlavním lákadlem byla ta novost a taky historie vašeho kamene a - načasování, jak už jsem říkal. Teď začne hrát publicita proti trhu. Ty kameny, které ukradli z vašeho pozemku, budou na prodej za hrozně přemrštěné ceny. Každý na nich bude chtít vydělat jmění.“
„Ale nevydělá?“
„Ne, protože -“ pan De Wit neurčitě mávl rukou. „Víte, proč se říká, že diamant je navždy? Protože těch zatracených tretek se skoro nedá zbavit, přinejmenším za denního světla ne. Žádný obchodník nekoupí zpátky kámen, který prodal. Stálo nás obrovské úsilí, abychom Velkého Mitsubishiho udali. Měli jsme obrovské štěstí. Nikdo další už takové mít nebude.“
Naklonil se a položil jí ruce na ramena. „A teď vás prosím, abyste si ode mě nechala poradit. Nechte si z té částky něco v hotovosti, abyste měla na živobytí, a zbytek uložte na nějaký výnosný úrok nebo ho opatrně investujte.“
„Já vám řeknu, co ještě by s ním šlo provést,“ ozval se od baru zvučný hlas.
Otočili se a spatřili pana Cihlu, jak do sebe klopí půllitr. Dopil, otřel si pusu hřbetem ruky a pokračoval: „Mohla byste kus nahoře na svahu Olympu Mons postavit magmatickou studnu a založit si vlastní elektrárnu. Tím byste vážně dožrala BAS! A kromě toho byste vydělala majlant.“
„Magmatickou studnu?“ opakovala Mary.
„Stará dobrá geotermální energie. Od vynálezu termonukleární reakce ji nikdo nevyužívá, protože štěpení jader je levnější, ale tady by to mohlo vyjít. BAS už o podobné elektrárně uvažovala, jenže v jejím výboru sedí takoví tupci, že se k tomu nikdy neodhodlají!“ Cihla se v zápalu zvedl na nohy. „Na začátek by vám úplně stačila souprava na vrtání studní. Ještě byste pochopitelně musela postavit elektrárnu a položit trubky, ale to si teď sakra můžete dovolit, ne? Pak byste měla tolik energie, že byste mohla pěstovat, kolik ječmene byste chtěla, a ještě ho prodávat ostatním osadníkům!“
„Hm, do toho bych se vážně mohla pustit,“ pronesla zamyšleně Mary. Zvedla oči k panu De Witovi. „Co myslíte vy? Mohla bych magmatickou studní vydělat jmění?“
Pan De Wit si povzdechl.
„Ano,“ přikývl. „Musím uznat, že mohla.“

Jediný problém byl sehnat vrtnou soupravu.
Cochevelou se nejistě podíval na Monu, která se mu uvelebila na jednom koleni, a pak na Rowan, která si mu hověla na

druhém a natáčela si jeho vousy na prst.
„Prosím, pane Cochevelou, prosím, pěkně prosím," broukala si Mona.
Mary se předklonila, nalila mu skleničku a zadívala se mu přímo do očí.
„Povídal jste, že bychom společně mohli vládnout Marsu," řekla „Takže teď, jak to provedem. Dáme svoje zdroje dohromady, jako jsme to dělali vždycky?"
„Zabrala jste si celou sopku?" pořád se zdráhal uvěřit Cochevelou. „Celý obrovský Olympus Mons?"
„Žádný zákon neříká, že bych to nemohla udělat, pokud mám hotovost na složení registračního poplatku, což jako nejbohatší ženská na Marsu samozřejmě mám," přisvědčila Mary. „Nikde se tam ani těmi nejmenšími písmenky nepsalo, že bych o tom musela říkat BAS. Můj skvělý právník a zároveň téměř zeť pan De Wit podal žádost u Kolonizačního úřadu tří světů a oni jen řekli: 'Ano, slečno Griffithová, vlastnické právo je vaše a užijte si ho ve zdraví.' Určitě.se potají chechtali pod ty svoje pozemské vousy a říkali si, co si asi praštěná stará vdova počne s obrovskou zmrzlou sopkou. No však uvidí!"
„Ale -" Cochevelou se odmlčel a napil se. Touhle odmlkou ovšem ztratil další kus půdy pod nohama, protože Mary odstrčila Monu a zaujala její místo na jeho koleni, takže měl teď mnohem blíž nejen její pronikavý pohled, ale i její poprsí.
„Jen na to pomyslete, cukrouši," zavrněla. „Pomyslete na to, jak nás celou dobu okrádali a tiskli nás k zemi a nutili nás vystačit se zbytky, zatímco Angličani dostávali od všeho to nejlepší! Copak jsme vždycky nedokázali obrátit nepřízeň osudu ve svůj prospěch a nakonec zvítězit? A tak to bude i tentokrát. Vaše železárny a vaši silní chlapi společně s mými penězi a samotným srdcem Marsu, které svým hromovým hlasem tluče v rytmu naší lásky!"
„Lásky?" podivil se Cochevelou. a poněkud omámen se začal usmívat.

„Dostala ho," oznámil Čiring ostatním, kteří číhali v kuchyni. Pan Morton začal jásat, ale Manco s Kacířkou mu okamžitě připlácli dlaň na ústa, aby ho umlčeli. Čiring znovu přiložil oko ke klíčové dírce.
„Potřásají si rukama," hlásil. „Právě jí dal pusu. A ona mu nevlepila facku. Říká mu... něco o Keltské energetice."
„To je zrození nového světa," šeptal pan Morton. „Na Marsu nikdy nebyly peníze, ale - ale teď - teď si můžeme otevřít i divadla a koncertní síně!"
„To můžeme i mnohem víc," prohodil Manco.
„Mohli by založit celé nové město," přidal se Manco a odstoupil ode dveří. „Panečku, tohle bude věc!"
„Mohli bychom sem přilákat umělce," rozplýval se blahem pan Morton. „Kulturu!"
„Mohli bychom být naprosto nezávislí, jen si nakoupit vizio a vodní čerpadlo a získat dostatečný kus půdy ke kultivaci," uvažoval Manco. „Mohl bych pěstovat opravdové růže."
„To bys mohl," souhlasil Čiring a vytáhl svůj poznámkový bloček. „Rozhovory s místními: Co budou pro nové Marťany znamenat peníze? Od vašeho marsovského zpravodaje. Dobře, Mortone, vy byste chtěl umění a ty bys na Marsu založil zahradnictví." Kývl na Manca a pak se obrátil na Kacířku. „A ty? Co ty bys z toho všeho chtěla mít?"
„Lepší úkryt," odpověděla neradostně a trochu trhla hlavou, protože právě zaslechla rachot další přistávající vesmírné lodi.

Na Marsu se stále ještě smělo jezdit v autech, přestože na Zemi i na Luně už byla dávno postavena mimo zákon. Samozřejmě to nebylo jen tak: člověk si nejprve musel obléct termooblek, přes něj oblek z bavlněného flauše, přes něj oblek z bublinkové fólie a navrch prošívaný oblek pro pobyt venku. K tomu byly třeba boty s pevnými kotníky a rukavice se zpevněným zápěstím. Kdo na to měl peníze, mohl si na hlavu nasadit starobylou motocyklistickou helmu; lidé na Mariině ekonomické úrovni museli vystačit s přiléhavou kapucou, obličejovou maskou připojenou k černé bombě a kuchyňským sádlem smíseným s filtrovačem UV které si hustě naplácali všude tam, kam nesahala maska. Teprve po tomhle všem mohl člověk prolézt přechodovou komorou a vydat se na projížďku po Marsu, v rozklepaném KeltMobilu 600 opatřeném gumovými pneumatikami s hřeby a dosahujícím maximální rychlosti osmi kilometrů za hodinu. Nejednalo se o dopravu důstojnou ani efektivní, neboť člověka halily metanové výpary a házelo to s ním jako s hráškem v kopačáku. Přesto to ale bylo lepší než jít po svých nebo se nechat vláčet větrem v antigravitačním voze. A rozhodně to bylo lepší než šplhat do kopce.
Mary se držela ocelové výztuže na střeše a říkala si, že dnes je opravdu pěkný den pro vyjížďku. Nad hlavou jasné letní nebe barvy broskví se šlehačkou, i když nad nedalekým obzorem už se sbíhaly tmavohnědé bouřkové mraky. Před sebou měla samozřejmě mírný, leč téměř nekonečný svah Olympu a silnici, kterou tu připravili odklizením či odvalením větších kamenů.
„Pozor, díra, Cochevelou," hlásila. Cochevelou vztekle zafuněl, až mu zpod okrajů masky uniklo trochu páry, ale díře se vyhnul a pokračoval dál po točité cestě k vrtu.
Když se tam konečně dostali, našli chlapy v plné práci - ti o jejich příjezdu koneckonců věděli celou hodinu předem, protože vysoko ze svahu pod sebou viděli půlku světa a dokonce i zakřivení planety. Stála tu proto hromada rozdrceného štěrku a zmrzlého bláta, mechanicky seškrábaného z vrtáku, aby se každý mohl přesvědčit o jejich dopolední dřině. Ba co víc, ze zrezlých trubek stoupal řídký proužek páry, která se záhy srážela v ledové krystalky.
„Podívejte, máti!" ukazoval Manco hrdě na led. „Teplo a navíc voda!"
„Vidím," přitakala Mary, zatímco se štrachala z auta. „Kdo by si jen pomyslel, že bláto může být tak užitečné, co? A přivezli jsme vám dárek. Mohl by ho někdo vyložit?"
Námořník a ostatní, kteří se opodál pilně opírali o lopaty, si povzdechli a pustili se do odvazování provazů, jež držely bednu na KeltMobilu. Bedna byla tak velká, že kdyby na podobném vozítku cestovala na Zemi, nepochybně by ho rozmačkala, a i tady pneumatiky sténaly a celé se prohýbaly. Sotva ovšem muži bednu zvedli -jako armáda mravenců,

kteří zápolí s tělem mrtvého cvrčka -, pneumatiky se znovu vděčně zakulatily. Provazy se cestou zařezaly hluboko do pěnového obalu bedny a bludné marsovské větry málem pískem obrousily obchodní značku, nicméně logo Alternativy třetího světa, s.r.o. se přece jen ještě dalo rozeznat.
„Takže tohle je to naše čerpadlo?“ zeptal se Padraig, který na bednu šilhal přes masku.
„Ano, to je ono, čerpadlo, generátor a tak dál, všechno kromě trubek, kterými si budeme to horké tekuté zlato stahovat z hory sem k sobě,“ vysvětlil Cochevelou.
„A trubky už jsme objednali,“ dodala hrdě Mary. „I zaplatili! A tady máme pana Mortona, který teď zapojí svůj úžasný talent a postaví pro to všechno nějaký přístřešek.“
Pan Morton se vyškrábal ze zadní sedačky vozu, postavil se na nohy a rozhlédl se vykulenýma očima kolem. Měl v masce rozbitý reproduktor, takže ostatní pozdravil jen zamáváním a hned se vypravil obhlédnout základy, které tu Manco vykopal.
„A nakonec,“ ozvala se Mary a zvedla přepravku, kterou měla nacpanou pod sedadlem, „řasový chlebíček pro každého! A pokud to stihnete zapojit do setmění, máte u mě všichni večer rundu na účet podniku.“
„Je u toho návod?“ zajímal se Námořník a zadýchaně poodstoupil od bedny.
„Slíbili mi podrobný holomanuál v pěti jazycích, a jestli v té bedně žádný nebude, okamžitě píšu výrobci,“ odpověděla Mary. „Ale měla by to být spolehlivá firma.“
„Panečku, to je výhled, co, drahá?“ Začal se rozplývat Cochevelou, když se obrátil po svahu a zahleděl se na Tharsis. „Civilizace, nebo aspoň to, co je z ní vidět, nám leží u nohou jako nějaký ožrala, který jen čeká, až mu vybereme kapsy.“
Mary se zadívala dolů a celá se otřásla. Z téhle vzdálenosti vypadala kupole Osady dojemně maličká, a to i s přístavbou ostatních obydlí. Sít Tunelů připomínala spoustu skleněných žížal a její vlastní dům by si člověk málem spletl s hroudou hlíny. Pravda, kosmoport se nedávno dočkal rozšíření, takže teď vypadal spíš jako kapesník než jako poštovní známka z růžového betonu. V pustině byly tu a tam vidět tečky nevysokých mohyl, jež označovaly místa, kde byly pohřbeni nešťastní zlatokopové, protože nikdo neprojevil zájem posílat zmrzlé mrtvoly zpátky na Zemi.
Mary ale zvedla bradu a vzdorovitě si krajinu přeměřila.
„Představ si ty lány zeleně,“ pronesla. „Představ si naše vlastní pokoje vytápěné párou. Ve jménu naší Paní, představ si horkou sprchu!“
Ta byla na Marsu tak neskutečně drahým luxusem, až se Cochevelou zajíkl, pohnutím neschopen slova jí položil ruku kolem pasu a stáli tam spolu na tom studeném výběžku tak dlouho, dokud si oba nevšimli drobné postavičky, která za nimi stoupala po cestě od Císařovny.
„Kdo to může být?“ vymanila se Mary nečekaně z Cochevelouova objetí. „Není to pan De Wit?“
Byl to pan De Wit.
Když k němu v KeltMobilu dorazili, kráčel už o poznání pomaleji a oči měl vyvalené tak, až se zdálo, že mu každou chvíli vypadnou z důlků, ale stejně šel pořád dál.
„CO SE DĚJE?“ zavolala na něj Mary s hlasitostí nastavenou na maximum. „STALO SE NĚCO ALICI?“
Pan De Wit zavrtěl hlavou a zhroutil se na nárazník vozidla. Potom si také vytočil hlasitost, kam až to šlo, a vydechl: „PRÁVNÍK -“
„NO ANO!“ skočila mu Mary podrážděně do řeči, „JSTE PRÁVNÍK!“
„DALŠÍ PRÁVNÍK!“ vypravil ze sebe pan De Wit a ukázal dolů na Císařovnu.
Mary si skousla ret. „CHCETE ŘÍCT -“ Stáhla si trochu hlasitost, aby tu zlou zvěst nehlásala široko daleko. „Chcete říct, že přišel právník od nějaké cizí společnosti? Že by od BAS?“
Pan De Wit přikývl a začal se unaveně soukat na zadní sedadlo KeltMobilu.
„Sakra práce,“ zavrčel Cochevelou. „Proč jste ho hned neodpálkoval, co? Je to vaše práce.“
„Udělal jsem, co šlo,“ sípal pan De Wit. „Sepsal jsem odvolání. Ale musíte ho podepsat.“
Mary pronesla cosi nereprodukovatelného. Natáhla se přes Cocheveloua a přeřadila na neutrál, aby šetřili palivo. KeltMobil se začal kodrcat po svahu a u úpatí už dosáhl takové rychlosti, že se pan De Wit poprvé od dětství začal v duchu modlit.
Bůhvíjak se jim podařilo dojet bez nehody, tedy až na to, že ze stěny přechodové komory sedřeli kus lišejníku, ale klidně si mohli dát na čas, protože spěchem nic nezískali.
Zmiňovaný právník nebyl Hodges z Osady, jehož osobní zájmy znala Mary do nejmenších podrobností a kterého by dokázala umlčet jediným ostrým pohledem. Ne, tenhle právník přijel až z Londýna, měl na sobě neposkvrněný oblek z Bond Street a bílou čapku s logem své kanceláře. Seděl na okraji jedné z Mariiných lavic a nesměle poslouchal, jak pan De Wit (který už dokonale zapadl mezi domorodce, chodil nahrbený, ztěžka dýchal a byl celý obalený červeným prachem, vousy zplihlé od natírání obličeje a plné písku) vysvětluje ostatním situaci, to jest následující:
ježto Britská árésovská společnost připisovala svým akcionářům po dobu pěti (pozemských) kalendářních let průměrný roční zisk o 13 procent nižší, než bylo původně odhadované roční minimum, a
ježto správní radě neuniklo, že se v oblasti vyskytuje dosud neznámý výdělečný zdroj nerostného bohatství, a
ježto rada po novém prostudování původních Podmínek pro osídlování a rozdělování pozemků, jak jsou ustanoveny ve Smlouvě o osídlování a terraformaci Árésu, dospěla k závěru, že užívání jedné každé zemědělské zóny, přidělené na základě této smlouvy je podmíněné tím, zda řečená zóna přispívá k obecnému bohatství Marsu i k trvalému zisku svých vlastníků, a
ježto výše zmiňovaná smlouva jasně stanoví, že pokud je v nejlepším zájmu akcionářů rozhodnuto o vypovězení smlouvy o pronájmu určitého pozemku, má správní rada nárok uplatnit na daný pozemek vyvlastňovací právo,
proto Britská árésovská společnost uctivě sděluje Mary Griffithové, že její smlouva o pronájmu byla zrušena a během třiceti (pozemských) kalendářních dní bude vydán platný příkaz o jejím soudním vystěhování ze všech prostorů Osady.

Jmenovaná má samozřejmě právo podat odvolání u příslušných orgánů.
„Což právě teď uděláte," dokončil pan De Wit a zvedl ze stolu textovou plaketu. „Tady to je. Dole to podepište."
„Umí vůbec číst?" potlačil londýnský právník zívnutí. Mary ohnula ret.
„Kdybych neuměla, těžko bych se deset let udržela na univerzitě v Mount Snowdonu, panáčku," sdělila mu, a když dokument přelétla očima, otiskla dolů svůj palec. „Tady máte a strčte si to tam, kam si odvolání obyčejně strkáte."
Podala plaketu právníkovi, který ji beze slova přijal a uklidil si ji do kufříku.
„To je vážně pech, moje milá," prohodil Cochevelou a nalil si panáka. „Jenom trochu zaženu žízeň a skočím si domů, nevadí?"
„Nejste příslušník morriganského klanu?" obrátil se k němu právník a zacílil na něj svůj skelný zrak.
„To jsem," oplatil mu pohled Cochevelou.
„Potom byste mě mohl dovést k jejich současnému právoplatně zvolenému náčelníkovi, viďte?"
„Stojí před vámi," informovala ho Mary.
„Vida." Právník vytáhl z kufříku druhou plaketu a zadíval se na ni. „Maurice Cochevelou? Doporučuje se vám tu -"
„Snad to není totéž, co jste právě dal jí?" utrhl se na něj Cochevelou a začal pomalu zvedat pěsti velké jako dvě zrezlé dělové koule.
„Stručně řečeno ano, pane, jste vyhoštěn," odpověděl právník s pozoruhodnou chladnokrevností. „Přejete si též podat odvolání?"
„Přeješ si se mnou na chvíli zajít ven, ty skrčku -"
„Taky podává odvolání," přerušila ho pevným hlasem Mary, vzala si druhou plaketu, chytila Cocheveloua za veliký špinavý palec a rázně ho do plakety otiskla. „Tady. Těšilo nás."
„A můžeš svým pánům vyřídit, že mají na krku válku, ty sejratej, prospěchářskej sójožroute!" zařval Cochevelou za vzdalujícími se právníkovými zády. Sotva za ním zapadly dveře přechodové komory, popadl Cochevelou půllitr a mrštil jím na ně, takže se půllitr rozletěl na růžové střepy.
„Spálíme jim kupoli nad hlavou!" pokřikoval Cochevelou a dupal u toho jako býk v kotci. „Proženeme dobytek jejich čisťounkýma chodbama a důvěrně je seznámíme s metanem, to si pište, že jo!"
„Ne," zarazila ho Mary, „my jim to nandáme v soudní síni, viďte, pane De Wite?"
„Myslím, že neuděláte ani jedno, ani druhé," prohlásil pan De Wit a ztěžka dosedl na lavici. „Už našli nové nájemníky, kteří tu půdu budou obhospodařovat. Brzy se tu usadí Marsovské zemědělské družstvo. Přesně ten typ lidí, jaké tady chtějí vidět. A BAS sama se rozpadá. Správní rada bude odteď řídit celou společnost ze Země, pod společným jménem ARESPO. Říkal jsem vám, že se všechno změní."
„Zbabělci," zavrčel Cochevelou. „Když jim pohrozíme pěstí, tak se radši vypaří, co?"
„Tak jaký má vlastně smysl podávat odvolání?" zeptala se Mary.
„Získá vám to čas," odpověděl pan De Wit a zvedl k nim svou zešedlou vyčerpanou tvář. Alice mu přinesla šálek horkého čaje a postavila ho před něj. Začala mu masírovat ohnutá záda.
„Anebo," pronesla Alice tiše, „bychom mohli všichni odletět domů."
„Já mám domov tady," zaprotestovala Mary.
„Já tedy ne," odsekla vzdorovitě Alice. „A ani Eli. Zůstává tu a pomáhá ti jen proto, že je tak hodný. Ale nakonec zpátky na Zemi odletíme, mami, a jestli budeš chtít vidět svoje vnouče, budeš muset taky."
„Alice, takhle s matkou nemluv," napomenul ji pan De Wit a schoval si obličej do dlaní.
Mary se s kamennou tváří zahleděla na svou dceru.
„Tak ty si se mnou chceš takhle zahrávat?"
„S nikým si nezahrávám! Já jen -"
„Vrať se na Zemi, když chceš. Buď si tam šťastná, jestli to dokážeš. Od nikoho, ani od tebe, ani od nikoho jiného se nenechám vydírat," pronesla Mary, ne nahlas, ale takovým tónem, že se při něm panu De Witovi udělal na čaji ledový škraloup. Pan De Wit zasténal.
:A co si počnu já?: ozval se Cochevelou. Když mu teď konečně plně došlo, co se stalo, vypadal pořádně vyděšeně.
„Určitě u nás svolají hlasování. Stačí, aby mi tři hlasy vyslovily nedůvěru, a bude se volit nový náčelník."
„Tak je prostě musíš přesvědčit," opáčila Mary. „Napovídej jim pohádky o naší úžasné budoucnosti nahoře v - v -"
„V Novém Marsu," dopověděl za ni pan De Wit, zahleděný do svého šálku.

TŘI: Zářící město na kopci

Cochevelou hlasování přestál. To byla první dobrá zpráva. Tou druhou bylo, že Keltská energetika úspěšně dostavěla a rozběhla čerpací stanici. Přestože onen podrobný holomanuál skutečně přišel v pěti jazycích, ukázalo se, že se jedná o telugštinu, svahilštinu, paštu, malajalam a hakka. Naštěstí většina sestřiček v nemocnici, kde vyrůstal pan Morton, mluvila svahilsky a on od nich pochytil dost na to, aby se v manuálu vyznal.
Trubky ze Země samozřejmě ještě nedorazily, takže se voda, teplo ani pára zatím nedaly nikam rozvádět; přesto pan Morton nelenil a zkonstruoval pro čerpací stanici elegantní malý neogotický přístřešek, architektonický prototyp, jak vysvětlil, pro Vzpomínkový kabaret Edgara Allana Poea, a už vesele navrhoval Náměstí umělců a Promenádu pro centrum města.

„Začíná to tady umírat," prohodil pan Cihla nad pivem. „Už je tu nahoře moc cvoků na to, aby je BAS zvládala, tak prostě celou Osadu odepíšou a dosadí sem místo sebe svoje vlastní cvoky. Už jste viděla někoho z toho Marsovského zemědělského družstva?"

„Neviděla," odvětila Mary a rozhlédla se mu přes hlavu po lokále. Tři obsazené boxy a jen dvě stoličky u baru; na páteční večer nic moc. „Nejspíš to nejsou zrovna pijáci."
„To teda nejsou," potvrdil Cihla. „Ti se baví tak, že zpívají hymny agrárního socialismu. Je to banda holohlavých tupců bez špetky smyslu pro humor."
„No pane jo," ušklíbla se Mary. „Tak ti si pivo nedají. A žijou taky v celibátu?"
„Ne," oklepal se Cihla. „Přivezli si s sebou svoje paničky. Ty jsou taky dohola. Berou tu svoji politiku dost vážně."
„Takže asi nebudou mít chuť stavit se na slovíčko," zamyslela se Mary. „A nemáte v tomhle novém režimu strach o práci?"
Cihla se usmál. „I kdyby všechny ty blázny nahnali na lodě a poslali domů, pořád budou potřebovat ledaře, víme? A my máme svůj Bipolární svaz. Kdyby si s náma chtěli něco začít, najede jim do kupole pár šestitunových tahačů a to je trochu umarsí."
Někoho umarsit byl místní slangový výraz. Znamenalo to zhruba totéž jako uzemnit, jen to bylo o něco tvrdší.
„Pochybuju, že by si na vás troufli, pane Cihla," uklidňovala ho Mary.
„No jen ať to zkusí," zamával Cihla svou mohutnou tlapou. „Rád si to s nima rozdám."
Ověnčen aureolou nadějného očekávání a oxidu uhličitého dorazil zbytek piva a zamířil ven, u přechodové komory se zastavil jen na tak dlouho, aby si nasadil masku. Sotva odešel, vynořily se z Tunelu dvě cizinky.
Sňaly si masky a rozhlédly se po Císařovně. Jejich zrak se na okamžik souhlasně zastavil u výklenku s děkovnou svatyní Matky, potom pokračoval dál a trochu ochladl, když spatřil velké varné nádrže, které se tyčily v zadní části Mariina království. Obě příchozí byly podsadité ženy se širokou pánví, jedna starší, jedna mladší, a Mary si pomyslela, co tyhle dvě asi na Marsu hledají.
„Ztratily jste se, dámy?" zeptala se jich anglicky.
„Snad ne," odvětila ta starší a těsně následována svou společnicí přistoupila k baru. Kdesi v přítmí za Mariinými zády se ozvalo zalapání po dechu a zarachocení upuštěné pánve.
„Vy musíte být Mary Griffithová," pokračovala ta starší. „Já jsem matka Glenda a tohle je matka Vrba. Jsme z efezské misie."
„Vážně? To je milé," usmála se Mary. „Takže na návštěvě z Luny?"
„Ne, kdepak," opáčila matka Glenda. „Přišly jsme sem natrvalo. Sláva naší Paní."
„Sláva naší Paní," zopakovala Mary, přestože se při pohledu do tváře matky Glendy cítila trochu nesvá. Matka se sice vesele usmívala a měla příjemné růžové tváře, ale oči se jí leskly nezvyklou tvrdostí.
„Církev usoudila, že je na čase přivést Bohyni i do těchto bezútěšných končin," začala vysokým udýchaným hlasem vysvětlovat matka Vrba. „Obzvláště teď, kdy se sem tolik zoufalých duší vydává hledat štěstí. Koneckonců tu stejně skoro žádné červené diamanty nejsou, víte? A tak, až je jejich marné hledání světského bohatství zklame, budou potřebovat duchovní útěchu. A navíc, je to přece Mars."
„Z mytologického pohledu planeta války a mužské brutality," doplnila matka Glenda.
„Aha," přikývla Mary.
„A Marsovské zemědělské družstvo jsou všechno ateisti, chápete, takže je to pro nás o to větší výzva," dodala matka Vrba dychtivě. „Nedokážete si představit, jakou nám udělalo radost, když jsme se dozvěděly, že už tu jedna dcera žije. A jak nás rozezlilo, když jsme se doslechly, že jste .se stala obětí paternalistického útlaku!"
„„Já bych neřekla, že jsem zas až taková oběť," opáčila s úsměvem-Mary. „Spíš bych řekla, že jak oni na mě, tak já na ně, a zatím tady pořád ještě jsem."
„Trefná odpověď," pochválila ji matka Glenda. „Církev svaté Matky váš boj se zájmem sleduje, dcero."
„Opravdu?" podivila se Mary. Příliš velké nadšení to v ní neprobudilo.
„A pochopitelně vám přicházíme nabídnout pomoc, je to jedna z prvních věcí, které jsme tu chtěly udělat," ujistila ji matka Vrba. „Církev svaté Matky vás ve vašem boji proti vyhoštění podpoří. Naše právní i finanční zdroje jsou prakticky neomezené a známe novináře, kteří se vašeho příběhu rádi ujmou. Bohyně se o své ovečky dokáže postarat, zejména o ty, které v Jejím jménu nějak utrpěly!"
Mary se zajíkla. Vzpomněla si na onu aféru s Dianou z Luny, která stála Britskou lunární společnost miliony liber a kilometry půdy. A teď Církev zřejmě prahne po podobném úspěchu i zde...
„No panečku, to je úžasná myšlenka," pronesla zasněně. „To by mohlo být vážně něco. Počkejte, přinesu vám džbánek - é - čaje."

Každý obyvatel tří světů ten příběh znal: jak v počátečním období kolonizace Luny objevila zbožná efezanka Levandule Dragonsbaneová zakopanou stříbrnou sochu Bohyně. Britská lunární společnost prohlásila, že Levandule ve skutečnosti našla jen kus niklové rudy, který vzdáleně připomíná ženskou postavu. Socha byla předána ke studiu archeologům, ovšem pak se do případu vložily další strany (včetně vojenské zpravodajské služby), které se na ni chtěly podívat, a socha se při převozu od jedněch expertů k druhým záhadně ztratila.
Efezská církev podala žalobu na BLS a BLS podala žalobu zase na efezskou církev. Levandule Dragonsbaneová měla sen, ve kterém jí Bohyně nakázala, ať na místě, kde našla sochu, postaví svatyni. BLS tvrdila, že tam efezanky sochu schválně narafičily, protože se jednalo o cenný pozemek, o nějž měly zájem.
Jenže tím, že teď BLS začala mluvit o soše, popřela své vlastní původní prohlášení, že se jedná pouze o nezvykle tvarovaný kus kamene. Výbor pro integritu tří světů dal nakonec za pravdu efezské církvi. A té teď patřila polovina Měsíce.
„...a vy byste mohla být naší další Levandulí Dragonsbaneovou, dcero," prohlásila matka Vrba a odložila svůj šálek čaje.

„No, to by BAS hodilo pořádný klacek pod nohy," zasnila se Mary. „Nebo Arespu, nebo jak si teď říkají."
„Věční utiskovatelé sraženi na kolena prostou vírou jediné ženy," usmívala se matka Vrba. „Sláva naší Paní!"
„Sláva Jí!" přizvukovala Mary. Hlavou už jí tančily představy sladké pomsty.
„Je vám ovšem samozřejmě jasné, že bychom musely provést pár změn," ozvala se matka Glenda.
„Ano, jistě," přikývla Mary, pak se ale zarazila: „Cože?"
Matka Vrba si způsobně odkašlala. „Vyrozuměly jsme, že váš personál se skládá bezmála ze samých mužů. Sotva vás můžeme prezentovat jako Její obhájkyni na Marsu, pokud máte jako zaměstnavatelka předsudky proti ženám. A Církev svaté Matky navíc velice znepokojily zprávy, že jeden z vašich zaměstnanců je... křesťan!"
„Aha, Manco!" zvolala Mary. „Ale ne, to jste špatně pochopily. On ve skutečnosti uctívá naši Paní, jenom v podobě Panny Guadelupské. A každý ví, že to je nějaká indiánská bohyně květin a že rozhodně nemá nic společného s paternalistickými utiskovateli nebo něčím podobným, a koneckonců, Manco je, hm, domorodý Američan, že? Příslušník utlačované etnické menšiny. A postavil Jí tady nedaleko v posvátné jeskyni velikou svatyni."
Matka Vrba se rozzářila. „Aha, rozumím! To je ovšem hned něco jiného. To by se našim novinářům mohlo docela dobře hodit." Vytáhla si zápisníček a udělala si pár poznámek. „Jeden z Jejích věrných synů prchá na Mars, aby unikl kruté metle pozemských předsudků, ano..."
„A co se týče toho, že ostatní jsou taky muži," pokračovala Mary, „inu, tady nahoře musím vzít za vděk tím, co se mi naskytne, že? Rozhodně to nejsou špatní lidé. A navíc, z celé Osady -" chtěla říct něco ve smyslu Z celé Osady u mě chtěla práci jen jedna Kacířka, ale včas se zarazila a pokračovala - „ehm, a vůbec na celém Marsu je tak málo žen."
„To je pravda," přikývla vlídně matka Vrba.
„Kromě toho dobře chápeme, že ve vašem postavení jste proti nepříteli prostě musela bojovat jeho vlastními zbraněmi," prohlásila matka Glenda. „Nicméně, tohle všechno," ukázala na varné nádrže, „musí okamžitě přestat."
„Jak prosím?" nechápala Mary.
„Konec s prodejem všech kontrolovaných látek," vysvětlila matka Glenda.
„Ale vždyť je to jen pivo!" zvolala Mary. „Jsem občanka Keltské federace, a v té přece není nelegální. Takže nedělám nic špatného."
„Podle lidských zákonů jistě ne," přisvědčila matka Glenda. „Připadá vám však, že plníte Její vůli, když prodáváte takový smrtelně nebezpečný toxin zchudlé dělnické třídě Marsu? Ne, dcero. Než Církev svaté Matky přislíbí svou pomoc, chce vidět ty nádrže pryč."
„Ale co pak budu čepovat štamgastům?" opáčila Mary.
„Bylinné čaje a posilující vývary," navrhla jí matka Vrba. „Zdravé nápoje."
Mary přimhouřila oči. Matka Vrba zřejmě vycítila hrozící výbuch, proto změnila téma a vážným tónem pronesla:
„Je tu ještě jedna věc..."
„Jaká?" otázala se Mary chladně.
„Na Luně nedávno došlo k jisté politováníhodné nehodě," pronesla matka Vrba. „K hotové tragédii. Jedna z našich věrných dcer byla při té nehodě zraněna. Chudinka byla pak celá zmatená - teď už s jistotou víme, že u ní došlo k poškození mozku - a stalo se, že v onom pomatení smyslů řekla pár věcí, které byly tehdy špatně pochopeny. K podobným nedorozuměním prostě dochází... ovšem Církev svaté Matky by si teď přála přivést tuto dceru zpátky domů."
„Prý pracuje tady u vás," dodala matka Glenda.
„No," zaváhala Mary, „ano, pracovává tu. Ale měly byste vědět, že je... trochu nespolehlivá. Nikdy nevím, kdy se tu objeví. A navíc, myslela jsem, že je Kacířka."
„To ne, ona jen neví, co mluví," opravila ji honem matka Glenda. „Měla by se vrátit - hlavně kvůli léčení, víte."
„Takže ji chcete zavřít do sanatoria?" zeptala se Mary.
„Ale ne, ne, kdepak!" začala ji ujišťovat matka Vrba. „Do žádného z těch státních ústavů, nic takového. Církev má pro podobně postižené dcery své vlastní zařízení."
To se vsadím, že má, pomyslela si Mary. Dlouho seděla a rozjímala nad cenou své budoucnosti. Nakonec se zvedla.
„Myslím, že bude lepší, když půjdete, dámy."

Když Mary počastovaly tvrdým úsměvem a maskovanými výhrůžkami, když jí řekly pár nesouhlasných slov a nakonec nad ní ohrnuly nos a skutečně odešly, Mary si zhluboka vydechla. „Misionářky," zabručela. Pak se vrátila do pochmurného přítmí své kuchyně.
Kacířku po chvíli hledání objevila podle tichého vrčení, jež vydával její stále dokola se vysouvající a zasouvající oční implantát. Byla vmáčklá za spíž jako přerostlý šváb.
„Už jsou pryč," sdělila jí.
„Nemůžu vylézt," vypravila ze sebe chraplavě Kacířka.
„Nechtěla jsi s nimi zpátky na Zemi?"
Kacířka neodpověděla.
„Dostala bys spoustu účinných léků," zdůraznila Mary. Kacířka se pohnula, ale dál mlčela.
„Ony ti přece nechtějí ublížit. Žijeme v moderní době, ne? Dokonce naznačovaly, že by se dala zrušit tvoje exkomunikace. To bys nechtěla?"
„Ne," odvětila Kacířka. „Doufají, že by k nim On mluvil. Jenže to On neudělá."
„Kdo by k nim mluvil?" zeptala se Mary a dřepla si ke Kacířce. „Ten tvůj, no, tvůj bůh?"
„Ano."
„A proč by měly chtít, aby k nim mluvil?"

Rozhostilo se ticho, přerušované jen rachocením kredence a bzučením Kacířčina oka. Dívka nakonec ovládla svůj třas a vydechla:
„Kvůli tomu, co jim prozradil, když jsem byla v Domově vlídné nápravy. Řekl jim - něco, co se má stát. A stalo se to přesně tak, jak předpověděl."
„Takže něco jako věštba?"
„Věštby proroctví tohle se nesmí dostat ven! Nepřátelský tisk Bohyně ví falešné naleziště den pro nevěřící paternalistické spiknutí voodoo počkat! Mohly bychom ji využít!" Kacířčin hlas přešel do výkřiku, jako když se něco otáčí na rezavém pantu. „Přestaň s tím, nebo přijdeš i o druhé oko! Jenže pak se objevil On. Natáhl ke mně ruku z rudé planety a řekl Pojď za mnou! Ukázal mi otevřené okno a já utekla. Ukázal mi nákladní loď a já se na ni nechala najmout. A teď jsem tady u Něj a nikdy se nevrátím."
Mary upírala zrak do stínu, ale dokázala rozeznat jen bledou tvář s jedním zapadlým zarudlým okem.
„Takže jsou přesvědčené, že dokážeš věštit?"
Znovu mlčení.
„A proto tě chce Církev zpátky," zamračila se Mary.
Nejasná tvář v přítmí možná přikývla.

Začaly kolovat různé řeči.
Mary zaslechla, že Arespo už prý nemá zájem pokračovat v projektu terraformace, že prý chce jen založit povrchové doly na červené diamanty, které jsou mnohem cennější, než by si kdokoli myslel, a že vlastně ani nepodepsalo žádnou pořádnou smlouvu s MZD.
Také zaslechla, že diamantová horečka už opadla a že Arespo teď musí dělat Marsovskému zemědělskému družstvu ústupky, protože jediný způsob, jak na Marsu vydělat peníze, spočívá v terraformaci.
Doslechla se, že generální ředitel Rotherhithe byl s hanbou odvolán domů a zřejmě umírá na rozedmu. Na druhou stranu se ale proslýchalo, že se těší dokonalému zdraví a stal se hlavním akcionářem Arespa, takže teď všechno kočíruje z nějakého zlověstně vysokého postu na Zemi.
Doneslo se jí, že Církev chystá nebývalý odboj proti MZD. Zároveň ale zaslechla, že Církev uzavřela s MZD vzájemně výhodnou dohodu a že se už na opačné straně Osady staví komplex budov nové misie - kostel, administrativní kanceláře a podobně.
A její odvolání nemělo prý žádnou naději na úspěch, a její odvolání mělo prý stoprocentně uspět. Už každým dnem.
Nic se nedělo. Život běžel dál.
Pak se všechno seběhlo naráz.

Nebylo snadné uspořádat na Marsu vítání novorozeněte, ale Rowan se to přece jen podařilo. Akce měla proběhnout den před tím, než pan De Wit s Alicí odletí zpátky na Zemi.
Alicino děťátko měla být holčička, což se nanejvýš hodilo k výzdobě slavnosti, protože většina domácího zařízení byla růžová. Kacířku se podařilo vytáhnout zpod ledničky dost dlouho předem, aby stihla upéct dort, který narostl jako růžový mrak a díky marsovské gravitaci takový taky zůstal, a i když na něj neměli jinou polevu než plechovku Zlatého sirupu, výsledek byl dokonalý.
Problém s dárky se rovněž podařilo vyřešit. Rowan se přes počítač pana De Wita připojila do internetového obchodu a jednoduše pak vytiskla obrázky všeho, co objednala. Obrázky byly rozmazané, šedé a tiskly se skoro celý den, ale jakmile byly venku, Rowan je omalovala červeným okrem a růžovým jílem.
„Vidíte? Virtuální dárky," zvedla omalovaný obrázek vlněného svetříku. „Aspoň si na lodi nebudete muset dělat starosti s váhou zavazadel. Tenhle kompletek je ode mě. Patří k němu botičky a čepička."
Alice otřela slzy a vděčně dárek přijala. Mona vedle ní si prohlížela stoh ostatních obrázků - zavinovačky, proutěná kolébka, další vlněné svetříky - a stýskala si: „Už se nemůžu dočkat, až budu mít vlastní mimino!"
„Však na to taky dojde, děvenko," uklidňovala ji Mary. Stála vedle pana De Wita, který se tvářil poněkud rozpačitě.
„Nedokážu si představit, co si pomyslí sousedi, až tohle všechno dorazí," prohodil s pousmáním. „Takových let jsem starý mládenec..."
„Oni už se s tím nějak vyrovnají," ujistila ho posmrkávající Alice. „Jé, Eli, miláčku, podívej! Hrací kolekce pro nejmenší, i s klouzačkou a pískovišťátkem!"
„To je ode mě," prohlásila poněkud stroze Mary. „Když už ten prcek bude muset vyrůstat na Zemi, tak ať si aspoň hraje venku."
Alice s matkou se na sebe napjatě zadívaly, ale trapné ticho hned přerušil odkašláním pan Morton.
„Ehm, doufám, že vám to nebude vadit - něco jsem si připravil." Vystoupil dopředu a podal Alici textovou plaketu. „Na počest vašemu jménu jsem si říkal, že by bylo pěkné - ehm, existuje taková úžasná knížka, zakázaná samozřejmě, ale zaznamenal jsem tu tolik básní, na kolik jsem si jen vzpomenul - snad se jí budou líbit..."
Alice stiskla palcem tlačítko, obrazovka se rozsvítila a objevila se na ní miniatura pana Mortona, která si mnula ruce trémou a deklamovala: „Ehm. Tlachapoud. Napsal Lewis Carroll. Je svačvečer. Lisperní jezeleni se vírně vrtáčejí v mokřavě..."
„Panečku, to je staroangličtina?" zeptala se Alice zdvořile. „Moc pěkné, pane Mortone!"
„No, ono -"
„Tohle je ode mě," přistoupil Manco a vytáhl zpod kabátu malou plastiku ulitou z toho nejjemnějšího růžového písku, jaký našel. Panna Guadelupská se ostýchavě usmívala na dokonale ztvárněného malého serafína, který ji přidržoval na půlměsíci. „Naše Matka se o tebe postará. Uvidíš."

„To je nádhera! Jenom doufám, že nám ji na Zemi na celnici neseberou," strachovala se Alice.
„Stačí, když ukážeš na rohy toho půlměsíce a řekneš, že je to Isis," poradila jí Mary.
Pak přistoupil Čiring a položil na stůl černou kostku.
„To je holoalbum," řekl. „Záběry celé rodiny pořízené skrytou kamerou a vizuální esej o krajině Marsu. Aby věděla, odkud pochází. Zároveň dostane celoživotní předplatné kátmándúského Postu."
„Výborný nápad," pronesla Alice, kterou v tom okamžiku nic jiného nenapadlo. „Díky, Čiringu."
„Paní domácí?" ozval se pan Morton. „Někdo je v přechodové komoře."
„To budou nejspíš Lulu a Jeannemarie z klanu," usoudila Rowan.
Nebyly.
„Madam." Dovnitř strnule vkročil Námořník, v prstech si pohrával s maskou. Vedle něj se postavili Padraig Moylan a Gwil Evans, oba s pohledem sklopeným k podlaze.
„Co se děje, pánové?" oslovila je Mary.
Námořník si odkašlal a podíval se z jednoho svého společníka na druhého, očividně v naději, že si některý z nich vezme slovo. Když ani jeden z nich neprojevil touhu otevřít ústa, znovu si odkašlal a pronesl:
„Náčelník vzkazuje, že, é, dostal nabídku, jakou nemůže odmítnout, a tak ruší svoje odvolání proti vyhoštění. A prý, že i kdyby odmítnout mohl, klan by ho stejně přehlasoval."
„Ale máme tu přece Keltskou energetiku," řekla Mary do hrobového ticha, které se rozhostilo.
„No, ta stejně ještě není s ničím propojená... a o to tu stejně nejde, madam," odvětil Námořník, zadíval se Mary do očí, ale hned zase pohled odvrátil. Zhluboka se nadechl a pokračoval: „Arespo projevilo zájem o všechny výsledky naší práce. O železárnu, dobytek, pozemky, prostě o všechno. Odkoupí to od nás za královskou cenu, dá nám luxusní loď na cestu domů a ještě dostaneme podíl na společnosti. Všichni budeme mít tolik peněz, že budeme moct odejít na odpočinek a žít si do konce života jako páni. A tak vám náčelník posílá čtyři tisíce puntů jako náhradu za Finnovo pole a doufá, že se taky rozhodnete pro vystěhování."
Padraig Moylan natáhl roztřesenou ruku s bankovní plaketou.
Ticho nebralo konce. Dýchal vůbec někdo? Nakonec si Mary plaketu vzala. Letmo ji přejela očima, pak pohlédla zpátky na muže z klanu.
„Chápu," řekla.
„Tak my pomalu půjdem," hlesl Námořník. Mariina další slova ho však udeřila jako ocelová tyč.
„Prodává všechno příslušenství?"
„Cože?" zeptal se nejistě.
„Chci koupit vaše antigravitační motory," prohlásila Mary a vrátila jim plaketu. „Chci je mít zítra ráno tady doma. A předem si zamlouvám vaši poslední úrodu. Jděte a vyřiďte mu to."
„Ano, madam," přikývl Námořník a srazil se s oběma svými druhy, jak se všichni tři snažili naráz nacpat do přechodové komory.
Jakmile odešli, klesla Mary na lavici. Zbytek osazenstva její domácnosti z ní nespouštěl zrak. Nikdo ovšem neřekl ani slovo, dokud k ní nepřišla Rowan a neschoulila se vedle ní.
„Mami, nedělej si s tím hlavu. Třeba Arespo přijde s takovou nabídkou i za námi -"
„Nebudeme na nic čekat," prohlásila Mary.
„Takže letíte zpátky na Zemi?" ozvala se Alice, dosud příliš šokovaná, aby z toho měla radost. Pan De Wit jen se smutkem v očích mlčky zavrtěl hlavou.
„Já nikam neletím," odsekla Mary. „Řekla jsem, že se odsud nedám vyštvat, a myslela jsem to vážně."
„Moje řeč!" rozohnil se pan Morton, ale když se na něj všichni obrátili, hned zbledl. Pak se zhluboka nadechl a prohlásil: „Má pravdu! My - my přece klan nepotřebujeme. Máme tam nahoře čerpací stanici a tolik půdy, kolik si jen můžeme přát. Založíme si nové bydlení! Naši vlastní osadu, pro lidi jako my. Už máme plány na stavbu divadla. Můžeme přidat hotel a restauraci a - kdovíco ještě." Prosebně natáhl ruce k ostatním.
„Kde sebereme lidi?" zeptal se Manco.
„No, ehm - mohl byste dát reklamu do kátmándúského Postu, viďte?" obrátil se pan Morton na Čiringa. „Povědět Šerpům, jaká skvělá pracovní příležitost se jim tu u, é, Energetiky Griffith, nabízí! Povědět jim, že tu stavíme báječné město, kde budou lidé svobodní a kde bude spousta umění a vzrušujících dobrodružství a... a žádní šéfové z velkých společností, kteří by řídili jejich život!"
Čiring si vyndal zápisník, a ještě než pan Morton dokoktal do konce, už si dělal poznámky.
„Myslím, že upoutat pozornost Země by neměl být problém," prohlásil.
Alice si povzdechla a zadívala se na matku. Pak sklopila oči k barevným obrázkům rozsypaným u svých nohou.
„Tak my tu zůstaneme a pomůžeme ti, s čím bude třeba," řekla nakonec. „Nemám pravdu, Eli?"
„Ne." Mary vstala. „Poletíte na Zemi. Nemá smysl nechat propadnout drahé letenky. Můžete mi pomáhat tam. Budu pro to nové bydlení potřebovat nakoupit spoustu věcí; a chci, aby mi je v pořádku poslali. A pan De Wit se na Zemi bude moct mnohem lépe soustředit na ty tisíce soudních sporů, které hodlám vést, na Zemi, viďte, pane De Wite?"
Pan De Wit mírně přikývl. „Služebník, madam." Odkašlal si. „Myslím, že by stálo za to zjistit, jestli by Polieos neměl zájem koupit v Energetice Griffith podíl."
„Pro Bohyni, to máte pravdu!" Mary začala přecházet sem a tam. Jednou rukou ukázala na celou mužskou část své domácnosti. „Vy se hned seberte a začněte od klanu nosit ágé-motory. Kdyby je ten starý trouba nechtěl prodat, řekněte, že si je jen půjčíte, ale přineste je za každou cenu."
„Ano, máti." Manco popadl sochor a významně přejel pohledem po Čiringovi, Mortonovi a De Witovi. Společně zamířili k přechodové komoře.

„Děvčata, vy začněte balit. Všechno musí být dobře zavřené a utěsněné. Vypněte všechno kromě třetí nádrže. Mono, ty skoč do Ledových skladů a vyřiď všem ledařům, že dneska večer čepuju pivo zdarma.“
„Už běžím, mami!“ Mona se natáhla po své masce.
Zatímco Alice s Rowan utíkaly balit, vykročila Mary do kuchyně.
„Slyšela jsi to všechno?“ zavolala. Ze stínu ve spíži se ozval šramot. Kacířka pomalu vylezla na světlo.
„Ano,“ přisvědčila s mžikáním.
„Vyjde to, co myslíš? Můžeme jim všem prostě říct, ať se jdou vycpat, a začít život jinde?“ zeptala se jí Mary.
Kacířka jen pokrčila rameny a začala se hroutit jako prázdné šaty bez těla; pak ale jako by ji cosi chytilo vzadu za krk a narovnalo ji to. Upřela své planoucí zarudlé oko na Mary a vřeštivým hlasem zvolala:
„Chcete-li jako turisti poznat pravou marsovskou pohostinnost, pak máte na výběr jedinou možnost: nejpřednější hotel Árésu - Císařovnu Marsu v Novém Marsu, založený na přelomu století průkopnicí Mary Griffithovou a dodnes vedený její rodinou. Vychutnejte si pětihvězdičkovou kuchyni Císařovny v jedinečném salonku Mitsubishi nebo objevte rozkoš nízkogravitační sauny vyhřívané horkými prameny!“
Mary zamrkala. „Takže Nový Mars to bude? No lepší jméno bychom těžko hledali. Opravdu úžasný obrázek budoucnosti, ale přece jen bych uvítala trochu víc praktických rad.“
Cizí hlas změnil tón, získal na úlisnosti:
„Vševidoucí Zeus je žádostivý, nedá se mu věřit; Jeho syn má zlatou přilbici. Ale Árés miluje bojovníky.“
„S bohy nechci mít nic společného,“ odvětila Mary pevně. „Obzvlášť ne s bohem války.“
Kdosi cizí se prostřednictvím Kacířčiny tváře usmál. Nebyl to příjemný pohled.
„Celý život musí bojovat, aby přežila. Jde tu o víc než o oštěpy a prázdná slova; ten, kdo bojuje statečně, získá si Jeho přízeň.“
Mary vycouvala z kuchyně, na ten rudý úsměv už se ani jednou nepodívala.
„Tak to mě dobře sleduj, protože s Arespem to bude bitva jako žádná jiná,“ zamumlala. „A jestli je tam ještě někde moje kuchařka, řekni jí, ať se dá do díla. Chystám na dnešek večírek.“

Pochmurná noc už dospěla k úsvitu a opilí ledaři byli pořád ještě plni nadšení.
„Panečku, naložit celý barák na ágéčka!“ řehtal se Cihla. „Tomu říkám nápad!“
Kolegové ledaři zahalekali na souhlas.
„A vypochodovat s ním pěkně nahoru po svahu, přesně tak,“ přikývla Mary. „Abych ho měla na svém pozemku.“
„Ne, ne, zlato -“ nahnul se nad ni ledař Štěrk jako mohutný útes, který se právě chystá zřítit. „To nikdy nebude fungovat. Jasno? Moc velkej zadní vítr. Odfoukne vám to zadek až do Valles Marinerisisis. Nadši nechte nás - radši nechte nás, ať -“
„Ať mi tam dům odtáhnete?“ dokončila Mary bezelstně. „To bych po vás přece nemohla chtít!“
„Ale jasně že mohla!“ ohradil se Cihla. „Jen ho zapřáhneme a jede se!“
„Mysim, že sem nechal fkabině ledovcový řetězy,“ ozval se ledař jménem Alf, bez prodlení se zvedl z lavice a s rachotem se zřítil na zem, až Mary vychrstl tmavé pivo na boty. Když ho jeho přátelé zvedli a on si otřel Fobos z tváře, úslužně se pousmál. „Jen vocad vymajznu a mrknu se, jo?“
„To je od vás vážně milé,“ přikývla Mary. Pak natáhla ruku a zadržela pana Mortona, který právě obíhal kolem se džbánkem a doplňoval půllitry. „Půjde to?“ zeptala se ho tlumeně. „Vy těmhle věcem rozumíte. Vydrží dům všechno to pnutí a nepraskne přitom jako skořápka?“
„No -“ pan Morton zamžikal a poprvé se kolem sebe rozhlédl očima odborníka. „No - když zajistíme vnitřní nosníky, tak by to vydržet měl. Potřebovali bychom, é, výsuvné vzpěry - které nemáme, ovšem -“
„Kde se dají opatřit?“
„Spoustu jich mají ve skladu u staveniště v Osadě...“ Pan Morton zmlkl uprostřed věty. Sklopil oči ke džbánku, který nesl. Zvedl si ho ke rtům, vyklopil do sebe zbytek piva a hřbetem ruky si otřel pusu. „Znám kód k vratům toho skladu,“ prohlásil.
„Vážně?“ přisunula se k němu Mary. Panu Mortonovi začínala tuhnout páteř. Odložil džbánek a protáhl si své dlouhé paže.
„Ano, znám,“ zopakoval. „Takže se teď vymluvím na nějaký nesmysl a na chvíli si odskočím, co říkáte?“
„Já myslím, že to není špatný nápad,“ usmála se Mary. Pan Morton odkráčel k přechodové komoře, nasadil si masku a nabral dech, jako by se chystal pronést něco dramatického na rozloučenou; pak si ovšem uvědomil, že to měl udělat, než se navlékl do masky. Nakonec jen řízně po britsku zasalutoval a odpochodoval do Tunelu.
„Mami?“
Mary se otočila a spatřila Alici, možná až zbytečně nabalenou i na cestu ven. Vedle ní stál pan De Wit, se zavazadlem v každé ruce a ještě s jedním v podpaží.
„Na letenkách se píše, že se máme dostavit tři hodiny před odletem, aby se všechno stihlo vyřídit,“ vypravila ze sebe Alice váhavě.
„No, tak to máte nejvyšší čas,“ prohlásila Mary. Alice se dala do pláče a vrhla se matce kolem krku.
„Strašně mě mrzí, že jsem nebyla hodnější dcera,“ fňukala. „A teď si navíc budu připadat jako dezertér!“
„Ale no tak, moje milá, samozřejmě že nejsi žádný dezertér,“ ujistila ji Mary automaticky a poplácala ji po zádech. Pak přes její rameno zvedla oči k panu De Witovi. „Odjedeš s tímhle pohledným mladým mužem a dáš mi překrásnou vnučku a já tě třeba jednou přiletím navštívit v lodi posázené diamanty, ano?“
„To doufám,“ otřela si Alice slzy a narovnala se, protože už ji začínala bolet záda. Matka s dcerou odsunuly stranou všechny neshody, všechnu zášť, všechnu nelibost a vůbec všechny věčné a nepoddajné problémy života a zadívaly

se na sebe. Co ještě zbývalo říct?
„Mám tě ráda, mami," pronesla Alice nakonec.
„Já tebe taky," přitakala Mary. Poodešla k panu De Witovi a natáhla se na špičky, aby mu mohla vtisknout pusu, pro kterou se stejně musel sklonit.
„Jestli ji opustíš, tak si tě najdu a vlastníma rukama tě zaškrtím," zamumlala mu do ucha. Pan De Wit se usmál.
Dveře přechodové komory za nimi zapadly těsně poté, co se vrátil ledař Alf. Na oblečení měl zmrzlé pivo a tekla mu krev z nosu, ale ničemu z toho nevěnoval pozornost.
„Mám tam kolik tisíc metrů řetězu!" hlásil. „S tím bysme vodtáhnuli klidně celou Antartarktidu!"
„Ty trdlo, ty jsi šel ven bez vzduchu, co?" hubovala ho vlídně Mary. „Rowan, přines pro Alfa mokrou žínku. Kde máš klíče, co, drahouši?"
Alf je s úsměvem od ucha k uchu vytáhl. Mary je hned zabavila a podala je Mancovi, který si natáhl masku a vyklouzl ven, aby s Alfovým tahačem nacouval na místo.
„Čék venku jenom musí zadržet dech," prohlásil Alf hrdě, i když tlumeně, protože ho Mary právě otírala. „Je to úplně v pohodě, akorát se to musí umět."
„O tom nepochybuju, brouku. Dej si další pivo a poseď chvíli," řekla mu Mary a obrátila se na Rowan. „Jak to probíhá?"
„Pan Cihla a ostatní teď rozmisťují ágé-motory," zpravila ji Rowan. „Nemám už odstavit třetí nádrž?"
„Ještě ne. Než vyrazíme ke svahu, určitě se budou chtít ještě napít," odvětila Mary.
„Ale mami, vždyť už jsou namol!" protestovala Rowan.
„A napadá tě snad lepší způsob, jak je přimět, aby to udělali?" odsekla Mary. „Kdyby si nemysleli, že je to taková švanda a hlavně že na ni přišli sami, vykašlali by se na to. A já ten barák potřebuju dostat na svůj pozemek. Tak nalij další rundu!"

Alice odpočívala ve své kabině, zvykala si na umělou gravitaci a zírala na monitor nad pohovkou. Běžely na něm sice jen zastaralé dvourozměrné obrázky z kamery upevněné nad kosmoportem, ale měla díky nim v té šedivé krychli alespoň co dělat a mohla tišit svůj strach litanií na téma: To je naposled, co tyhle věci vidím.
Najednou se na obrazovce cosi pohnulo, záběry začaly působit nereálně, nemožně: vzadu za Osadou se jedna z kupolí zvedla, jako by se kopec rozhodl vydat na procházku. Alice vyjekla. Eliphal byl okamžitě u ní, přestože měla pocit, že se před chvílí vypravil zjistit, jak bude během letu vypadat jejich jídelní menu.
„Co se děje?" zeptal se a vzal její dlaň do svých.
„Kde ses tu vzal?" podivila se zmateně. „Podívej se támhle! Ona je k tomu vážně ukecala!"
Císařovna Marsu už se teď zřetelně plazila po svahu od Osady; jako gigantický šnek, těžkopádně, s náramnou důstojností, neúprosně vlečena na řetězech pouhými třemi tahači, jejichž hřmící trysky vířily obrovská růžová oblaka prachu.
„Samozřejmě, Alice." Hlas mu zněl tak jistě, a přitom jakoby smutně. „Tvoje matka tam nahoře založí nové město a díky pivu a její odbojné nátuře se určitě podaří udržet ho při životě. Bude mít ohromný úspěch. Uvidíš."
„Vážně si to myslíš?" Zahleděla se mu do očí, poněkud na rozpacích z výrazu, který v nich spatřila. Byl ten nejmilejší muž, jakého znala, ale někdy si vedle něj připadala jako malé ztracené zvířátko, které on sebral a nese si ho domů. Obrátila zrak zpátky k monitoru. „Možná jsme s ní měli zůstat a pomoct jí, nemyslíš?"
„Ne!" Objal ji. „Vrátíš se domů na Zemi. A budeš tam se mnou v bezpečí, ty i naše malá. Slíbil jsem to tvé matce."
„Hmm, Země..." Alice si představila zelené kopce, modré nebe a modré moře, které doráží na bílou pláž... a svou matku s jejími problémy; kterou teď definitivně vyloučila ze svého života. Zavřela oči, položila hlavu Eliphalovi na rameno. Vousy mu voněly skořicí a myrhou.

„Vypadá to jako obrovský jezdící prso!" zahalekal Cihla s pohledem upřeným na monitor a přidal trochu plyn.
„Ale netěsní, mami," zděsila se Mona, když si všimla, jak se nad každou nezasádrovanou štěrbinou a dírou objevují obláčky páry a rychle se rozptylují do atmosféry. „Budeme mít vevnitř vůbec nějaký vzduch, až se dostaneme nahoru?"
„Prvních pár dní můžeme nosit masky i uvnitř," opáčila Mary, nespouštějíc oči z monitoru. „A dvě vrstvy termoobleků. Cokoli bude třeba. A mlč už!"
V Alfově kabině seděl Čiring, drmolil do mikrofonu, a protože tu nebyla okna, mířil kamerou rovněž na monitor.
„Tady Čiring Skousen, váš marsovský zpravodaj! Jste právě svědky impozantní výpravy, dámy a pánové, hrdinského gesta vzdoru proti utlačovatelům!" Odmlčel se, zauvažoval o tom, kolik křesel získali v posledních nepálských parlamentních volbách neomaoisté, načež pokračoval: „Chrabrá dělnická třída se přidala k ženě, která se statečně postavila nespravedlnosti, zatímco technokraté ze svých pohodlných domovů nevystrčí ani nos! Ano, mizerně placení dělníci na Marsu stále věří v takové pojmy, jako je galantnost, kavalírství či odvaha, které jinde už podle všeho dávno vyšly z módy!"
„A taky v pivo," přidal se Alf. „Ha-há!"
„Nový marsovský bojový pokřik, dámy á pánové!" komentoval to Čiring. „Staré známé heslo Pivo pro dělníky! Pokud je obraz z monitoru dosud jasný, měli byste právě teď vidět svah Olympu Mons, jenž se zdvíhá přímo před námi. Ten světlejší pás mezi dvěma řadami balvanů je naše silnice. Potýkáme se, é, potýkáme se sice s velice ostrým čelním větrem, ale zatím postupujeme docela dobře, a to především zásluhou několika tahačů, které laskavě poskytl ledařský svaz a které odvádějí skvělou práci a táhnou dům slečny Griffithové stále dál."
„Díky," ozval se Alf.
„A, é, a řetězy, které byly k tomuto úžasnému činu použity, jsou tytéž řetězy, s jejichž pomocí se stahuje polární led,

takže si jistě dokážete představit, jak jsou pevné -“ drmolil Čiring, s kamerou stále namířenou na přední monitor, protože ve zpětném monitoru spatřil cosi, čemu dost dobře nerozuměl. Znovu se odmlčel a zašilhal vedle.
„Ehm, co to sakra je?“ zeptal se šeptem Alfa. Alf zvedl oči k monitoru.
„A sakra,“ vyděsil se. „To je Jahoda.“
„A, a, é, dámy a pánové, pokud se teď se mnou a s mou kamerou zadíváte do zpětného monitoru, spatříte tam jedinečný úkaz marsovského podnebí. Ten zvláštní růžový chuchvalec, který se, jak se zdá, blíží velkou rychlostí k Osadě, tomu se v místním slangu říká Jahoda. Zeptejme se zdejšího odborníka na počasí, pana Alfrega Chippinga, co to přesně taková Jahoda je. Pane Chippingu?“
Alf se zadíval do kamery a zamrkal. „No, je to - je to taková bouře, že jo. Když máte písečnou bouři, jo, tak to je eště v pohodě. Jenže tady na Marsu máte tu divnou gografiji a gologiji a, é, čas vod času je z toho prostě Jahoda, jo, to je, když se tydle tři věci smíchaj, a pak je ta písečná bouře fakt hustá, jo, vodráží se vod kopců a vod skal jak pimpongáč a prostě mění směr, jak chce.“
„A - co jsou ty zvláštní barevné tečky, pane Chippingu?“
„No protože v ní lítaj kameny,“ zabručel Alf a jedním máchnutím masité ruky přidal plyn na všech třech pákách.
Čiring se začal modlit k Višnuovi, ale jen potichu, a kameru namířil zpátky na přední monitor.
„Zajímavé věci, viďte!“ zvolal rozjařeně. „Další podrobnosti o fascinujícím marsovském počasí přijdou už za chvíli, dámy a pánové!“

„No to mě podrž,“ pronesl pan Cihla hlasem, který jasně značil, že během okamžiku vystřízliveł. „Támhle dole je Jahoda!“
„Kde?“ natáhla Mary instinktivně krk, aby se podívala z okýnka, ale Cihla jí ukázal na zpětný monitor. „Co je to Jahoda?“
„To jsou problémy,“ odpověděl Cihla a přidal plyn. „A největší zřejmě pro Osadu.“
„Cože?“
„Proboha!“ zděsila se Mona. „Není to nějaký ten cyklon, jak v něm jednou uvízl Štěrk?“
„Cože?“
„Jo,“ zamručel pan Cihla a znovu přidal plyn.
„Štěrk povídal, že ho to zastihlo na Terra Sirenum a že ho to zvedlo i s tahačem a točilo to s ním tak rychle, že se mu z toho zbláznil kompas i gyrokompas,“ vykládala Mona.
„Zatraceně!“ Mary si začala odepínat pásy, ale Cihla ji chytil za ruku, aby ji zadržel.
„Na to rovnou zapomeňte,“ prohlásil tiše.
„A vůbec, co je nám po tom, když to zasáhne Osadu?“ ozvala se Mona.
„Děvenko, nezapomínej, že tam dole máš sestru!“
Mona vyjekla a hned začala na monitorech hledat kosmoport. Raketa tam dosud stála, bezpečně usazená na rampě, blikající světélka oznamovala, že se dosud nakládá. A nejspíš byla v bezpečí, protože Jahoda se teď otočila a vyrazila od Osady. Cestou ovšem prorazila pár Tunelů, takže se rozezněly poplašné sirény a kyslík odvál jako bílá mořská pěna do mrazivého dne.
„Na Tharsis ještě nikdy žádná nepřišla,“ prohodil pan Cihla.
„Ale kosmoport je v bezpečí!“ oddychla si Mona.
„Díky Ti, Bohyně, díky Ti, Bohyně, díky Ti... Zdá se mi to, nebo ta bouře roste?“ zeptala se Mary s očima upřenýma na monitor.
„Neroste,“ odvětil Cihla. „Jen se blíží.“

Uvnitř Císařovny se pan Morton drápal jako pavouk po síti překřížených stabilizačních vzpěr, které podpíraly stěny kupole jako skleněné nitky v čarodějnické kouli. Znepokojeně se zadíval na podlahu. Houpala se a ohýbala víc, než předpokládal. Zvedl oči k axiometru, který upevnil na zeď, aby mohl sledovat změny pnutí, jenže od něj byl moc daleko, takže z něj nedokázal nic vyčíst.
„Zvládneme to?“ zeptal se Manco pozoruhodně vyrovnaným hlasem, přinejmenším na člověka zavěšeného v bezpečnostním postroji asi deset metrů nad věčností. Kacířka se otáčela proti směru hodinových ručiček vedle něj, červené oko měla zavřené a naslouchala rachtání hrnců v zadrátovaných kredencích.
„Asi bychom si měli nandat masky,“ usoudil pan Morton.
„Dobře,“ přikývl Manco, nasadil si masku po jeho vzoru a nadechl se kyslíku. Když kolem něj po chvilce proplouvala Kacířka, dloubl do ní loktem. „Haló, zlato, nasadit masku. Uniká nám vzduch, víš?“
„Ano,“ přisvědčila Kacířka a poslepu si masku natáhla a upravila si řemínky.
„Tak co budeme dělat?“ prohodil Manco.
„Viste tam,“ odpověděl pan Morton. Jeho přiškrcený smích ovšem dával tušit, že se nad nimi vznášejí ostré zuby katastrofy.
„Ha ha,“ zasmál se Manco ironicky. Pak se zadíval na zdi. „Otřásáme se pořád víc. To ještě zrychlujou?“
„Ne, to určitě ne!“ ujistil ho pan Morton. „Dobře vědí, jak by to mohlo dopadnout. Maximálně dva kilometry za hodinu, říkal jsem jim, jinak to pnutí překročí přijatelné meze.“
„Vážně?“ Manco přes masku zašilhal na rychle ubíhající zemi, kterou bylo vidět prasklinou v podlaze, jež se otevírala a zavírala jako tlama.
„No dobře, něco bychom podniknout přece jen mohli -“ Pan Morton se vydal podél vzpěry k hromadě několika náhradních. „Pár jich sem přidáme! Jistota je jistota, ne?“ Jednu teleskopickou vzpěru vytáhl a podal ji Mancovi.

„Jenom to na konci otevřete a zasaďte to do některého nosníku, který jsem ještě nepodepřel.“
Manco popadl vzpěru a odjistil ji. Vysunula se do obou stran a on se otočil k nejbližšímu trámu, aby ji zasadil na místo.
„Skvělé,“ pochválil ho pan Morton, odjistil další vzpěru a umístil ji křížem mezi dvě jiné.
„Neměla bych vám taky pomoct?“ ozvala se Kacířka a pootevřela zdravé oko.
„No, ehm...“ Pan Morton si vzpomněl, že není schopná udržet v ruce ani pánev, a co potom stavební prvek, jehož uzvednutí vyžaduje nemalou sílu a usazení na místo co největší přesnost. Proto co nejlaskavěji odpověděl: „Dostal jsem takový nápad - co kdybyste slanila k té velké krabici támhle na zdi, vidíte? A prostě, no, sledovala čísílka na displeji a dala nám vědět, kdyby se tam ukázalo víc než 5008. Zvládnete to?“
„Jistě,“ přikývla Kacířka a řízeným pádem se vrhla k axiometru. Pod ní se znovu otevřela podlaha a poskytla jim další výhled na Mars, který teď ubíhal opět o něco rychleji než před chviličkou.
„Ta krabička ukazuje 5024,“ oznámila Kacířka.
Pan Morton pronesl slovo, které dosud nikdy nevypustil z úst. Manco, zavěšený za jednu ruku, se otočil, aby se podíval, a Kacířce se znenadání začal vysouvat oční implantát, a odchlipovat jí tak masku od obličeje.

„Takže, pane Cihla,“ pronesla Mary hlasem studeným jako led, „mám tomu rozumět tak, že bouře se teď valí na nás?“
„No, ona se nevalí, ona se spíš žene,“ odpověděl pan Cihla, ani na okamžik nespouštěje oči z monitoru.
„Můžeme jí ujet, pane Cihla?“
„Možná,“ přikývl pan Cihla. „Pokud bychom za sebou netáhli ten barák.“
„Aha.“
Nebýt jekotu motorů a rotorů a sílícího skučení větru, dalo by se říct, že se na chvíli rozhostilo ticho.
„Jak se odpojují vlečné řetězy, pane Cihla?“ zeptala se nakonec Mary.
„Ta pravá páka, zlato,“ ukázal pan Cihla.
„Mami, je to přece náš dům!“ vykřikla Mona.
„A dům je jenom věc, holčičko,“ dodala Mary.
„Ale jsou v něm pořád lidi! Zůstal tam pan Morton, ne? A s ním Manco! Snaží se ho udržet pohromadě!“
Mary neodpověděla, jen dál upírala pohled na monitor. Jahoda už se za nimi tyčila jako hora a Císařovna se pod ní zdála maličká jako ostrorep, který cupitá do úkrytu.
„A pořád je šance, že Jahoda do něčeho vrazí a odkloní ji to jinam,“ pronesl pan Cihla opatrně neutrálním hlasem.
„Pane Cihla,“ obrátila se na něj Mary, „vzhledem ke zkušenostem, co jste získal za ty roky tahání oxidu uhličitého z mrazivých polárních pustin, mohl byste se teď prosím vás pečlivě zamyslet a říct mi, jak velká ta šance, že Jahoda změní směr a nechá nás být, přesně je? Čistě váš názor, ano?“
„Nemám nejmenší představu,“ přiznal Cihla.
„Tak vidíte,“ řekla Mary a zatáhla za páku, kterou se uvolňoval vlečný řetěz.
K dost nepěknému karambolu nedošlo jen díky tomu, že Alf ve svém tahači dospěl k témuž rozhodnutí ve stejném okamžiku jako Štěrk (který jednu Jahodu koneckonců zažil na vlastní kůži a byl by se břemene zbavil ještě dřív, kdyby neměl smysly obluzené sedmnácti půllitry světlého piva Rudý kráter).
Všichni tři se rozjeli do různých směrů doslova jako utržení ze řetězu, bezhlavě se hnali přes kamenitou červenou poušť a kličkovali mezi hromadami kamenů v barvě dopravních kuželů. Císařovna Marsu se za nimi pomalu zastavila, vlečné řetězy kolem ní teď plandaly jako fáborky. A Jahoda se blížila.

„5020,“ hlásila Kacířka rozechvělým hlasem. „5010. 5000. 4050.“
„Mnohem lepší,“ vydechl úlevou pan Morton. „Je vidět, že ti chlapi mají rozum. Možná se jen na chvíli nechali unést a chtěli si spolu závodit nebo tak něco. Ale hned vytáhnu svůj flexiklíč a -“
„4051,“ skočila mu do řeči Kacířka.
„Co je to sakra za rand-“ stačil ze sebe vypravit Manco, a pak pro ně nastal konec spořádaného světa.

Zděšení diváci na sedmatřiceti monitorech (protože přesně tolik jich na celé planetě bylo) sledovali, jak se Jahoda naklání, jako by si chtěla Císařovnu lépe prohlédnout; pak viděli, jak odskočila a uštědřila Císařovně jen šlehnutí ocasem, načež se vrhla do hry s ustupujícími písečnými dunami na Amazonia Planitia. Co se Císařovny týče, ta vystřelila vzhůru po svahu Olympu Mons, roztočená jako kolo rulety.

Pan Morton se ve stále menších a menších kruzích otáčel na provaze a pomalu se přibližoval k životu nebezpečné změti praskajících vzpěr, k níž byl naneštěstí stále uvázán. Prosvištěla kolem něj Kacířka, oběma rukama chycená za axiometr, který se odtrhl ode zdi. Vtom ho zezadu udeřilo cosi jako pytel s pískem, pak to najednou bylo před ním a on se na to pověsil a... koukal do očí Mancovi. Manco se zakrvácenýma rukama držel nejbližší vzpěry, jenže dlaně mu klouzaly, takže se oba dva museli pevně zapřít i nohama, aby polámané vzpěry odsunuli a získali tak alespoň trochu poklidné místečko uprostřed toho chaosu, který se pořád otáčel a otáčel, teď už pomaleji, ale otáčel -
Podlaha nahoru -
Teď ji měli přímo nad hlavou -
A už se zas překlápěla, ale ne, snad se neroztrhne docela -
Pořád se překlápěla - proboha jen ať nezůstanou ležet na boku, to by se roztrhla určitě -
Ale už se znovu vyrovnávala -
A pak mohutný náklon, jak se do Císařovny opřel vítr, sice jen obyčejný marsovský vánek, ale i ten stačil, aby se všechno, co nad zemí držely ag-motory, dalo do pohybu, a pan Morton si pomyslel: Vždyť nás to odvane až k jižnímu

pólu!
Ze shora se na ně cosi zřítilo a oba muži spatřili Kacířku i s axiometrem, který dosud svírala v náruči, a s dlouhým lanem, jež se jí zamotalo kolem nohou. Během té vteřinky, kdy prolétala kolem, na ně nevšímavě upřela zrak, a pak propadla dírou v podlaze, která teď zela jako prasklá kůra ovoce. Lano klouzalo ven za ní a nakonec se v mrazivém bezvzduší, jež pronikalo dovnitř, se zadrnčením napjalo. Celá Císařovna se pod napětím téhle nové kotvy otřásla, ale všechno marné.
Muži vykřikli a přimáčkli si masky k tváři, aby nasáli vzduch. Manco při pohledu dolů do smršti zvířeného písku zahlédl neogotickou čerpací stanici pana Mortona, v jejíž střeše vězel pevně zaražený axiometr a kolem štítu se obtáčelo několik smyček lana.
A stejně jako pan Morton spatřil Kacířku, kterou s vlajícími vlasy unášel vítr jako utržený list. Už byla bez masky a vítr z ní strhával i šaty, jež nahrazovala druhá kůže z písku a umrzající krve. Roztahovala ruce v marné reflexivní snaze něčeho se chytit, nebo se chystala někoho obejmout? Křičela její ústa plná červeného písku bolestí, nebo snad rozkoší?
Manco se jen ohromeně díval a viděl, co viděl, a pan Morton to viděl též, a později oba shodně odpřísáhli, že viděli toto: Kacířka k nim otočila hlavu, usmála se na ně a pak odletěla pryč do bouře.

„Jeďte tam!“ naléhala Mary. „Podívejte, odfouklo ho to do půlky sopky, ale pořád drží pohromadě!“
Pan Cihla poslušně otočil tahač a vypravil se mračnem písku a štěrku, jež bombardovaly.kapotu, nazpátek. „Vypadá to, že se tam o něco zarazil,“ prohodil.
„Tak to jsou možná všichni v pořádku!“ zaradovala se Mona. „Co myslíš, mami? Třeba se jen svezli uvnitř jako v lodi a nikomu se nic nestalo.“
Mary s panem Cihlou se na sebe podívali. „Určitě,“ pronesla Mary. „Není čeho se bát, drahoušku.“
Ale čím víc se blížili k vrtné plošině, tím bylo zřejmější, že Císařovna má pořád nemalé potíže. Z několika prasklin v kupoli unikal vzduch, jako bílá mlha se válel při zemi a tam, kde ho zasáhl občasný závan větru, vytvářel malé víry. Několik ag-motorů bylo rozbitých nebo se samo vypnulo, takže se celá konstrukce na několika místech nebezpečně prohýbala a i přes jekot větru a stěny kabiny Mary slyšela, jak Císařovna sténá ve všech švech.
„Mami, v podlaze je díra!“ vyjekla Mona.
„To vidím taky. Buď chvíli tiše.“
„Ale to potom vevnitř nemohl nikdo přežít!“
„Třeba mohl. Mají přece masky, ne? Pane Cihla, myslím, že bude nejlepší, když se tam zajdeme podívat.“
Pan Cihla jen přikývl a opatrně na vyvýšené plošině zaparkoval. Plačící Monu nechali ve voze a společně vyšli ven, sehnutí pod silou větru a s rukama neustále u masky, aby si z ní smetali písek.
„VYPADÁ TO, ŽE MOTORY ČTYŘI, ŠEST A DESET NEBĚŽÍ,“ hlásil pan Cihla. „KDYŽ VYPNEME DVOJKU, OSMIČKU A DVANÁCTKU, MĚLO BY TO VYROVNAT PNUTÍ A SPUSTIT JI TO TROCHU NÍŽ.“
„DOBŘE, UDĚLÁTE MI STOLIČKU, PROSÍM VÁS?“
Pan Cihla si hned ochotně vyzvedl Mary na ramena, odkud akorát dosáhla na vypínače, a Císařovna se začala pomalu vyrovnávat a usazovat a stále méně připomínala opilou starou matronu se sukněmi vykasanými až nad hlavu. Mary zrovna slézala na zem, když se svými tahači dorazili Alf a Štěrk. Z Alfovy kabiny vyskočil Čiring a utíkal k nim s kamerou nad hlavou.
„K NEUVĚŘENÍ!“ povykoval. „ZÁSAH BOŽÍCH RUKOU, DÁMY A PÁNOVÉ! TĚSNÝ ÚNIK PŘED JISTOU SMRTÍ! ROZMAR BOUŘE USADIL DŮM PŘESNĚ NA MÍSTO, KDE MĚL STÁT! PRVNÍ ZDOKUMENTOVANÝ ZÁZRAK NA MARSU!“
„VYPNI SAKRA TEN KRÁM!“ rozkřikla se Mary na diváky z řad budoucích generací. „MÁME UVNITŘ LIDI.“
Čiring naprázdno polkl, protože teprve teď měl příležitost si vrak pořádně prohlédnout. Rozběhl se na pomoc Cihlovi, který už páčidlem pracoval na přechodové komoře.
„MAMI!“ Ze Štěrkovy kabiny se vysoukala Rowan. Doběhla k matce zhruba stejně s Monou a obě se jí s pláčem vrhly do náruče.
„NO TAK, NO TAK!“ tišila je Mary. „JSME SNAD NAŽIVU, NE? A DŮM JE TU TAKY.“
„JENŽE CO TADY NAHOŘE. BUDEM DÝCHAT, MAMI?“ křičela do větru Rowan. „JAK TU BUDEM ŽÍT? VŽDYŤ TU ZMRZNEM!“
„BOHYNĚ SE O NÁS POSTARÁ!“
Na to Rowan odpověděla cosi značně ateistického a nezdvořilého, za co by jí Mary jistě vlepila facku, kdyby Rowan neměla masku, a jak tak stály proti sobě a dívaly se jedna na druhou, Mary si na svahu dole pod Rowan všimla pohyblivého obláčku prachu, který se blížil po silnici k nim. Byl to KeltMobil.
Než se vůz dokodrcal až na plošinu, stačila se Mary vyzbrojit Cihlovým páčidlem, s nímž za chůze výhrůžně mávala.
„COCHEVELOU, JSI NA MOJÍ PŮDĚ,“ křikla. Zasadila mu ránu do hlavy, ale páčidlo se jen svezlo stranou a Cochevelou ji vší silou objal.
„MILÁČKU, HOLKA MOJE, JDU TĚ NA KOLENOU ODPROSIT,“ vyhrkl. Mary ho chtěla praštit znovu, ale páčidlo jí vypadlo z ruky.
„MIZERO!“ vydechla. „MAZEJ SI ZPÁTKY NA ZEMI, PĚKNĚ DO POHODLÍ, JÁ NA MARSU JEN OTŘU SLZY A POSTARÁM SE, ABY SE PŘEDE MNOU NEPŘÁTELÉ PLAZILI V PRACHU!“
„ALE NE, KOČIČKO, JÁ VÍM, ŽE TO NEMYSLÍŠ VÁŽNĚ,“ pokračoval Cochevelou. „COPAK JSEM SE TOHO VŠEHO NEVZDAL JEN KVŮLI TOBĚ? AŤ SI TI SUCHAŘI ZVOLÍ NOVÉHO NÁČELNÍKA. JÁ ZŮSTÁVÁM TADY.“
Mary mu vykoukla přes rameno do KeltMobilu a všimla si kupy nářadí, které s sebou přivezl: kovadlinu, přenosnou

kovářskou výheň, kusy surového železa... a pomyslela na ty tisíce oprav, jež budou teď třeba na nádržích a nosnících Císařovny. Zhluboka se nadechla a zvolala:
„NO TO MĚ PODRŽTE, JÁ JSEM SNAD TA NEJŠŤASTNĚJŠÍ ŽENSKÁ, CO KDY ŽILA!“
„MAMI! MAMI!“ prodírala se k ní vanoucím pískem Mona. „JSOU V POŘÁDKU!“
Mary se vytrhla z Cochevelouova objetí a spěchala za dcerou ke kabině Cihlova tahače, kde seděli Manco s panem Mortonem, nebo přesněji řečeno opírali se, slabouncí jako novorozeňata, a nechávali Alfa, ať jim na všechny rány a odřeniny namaže BioGel.
„JSTE CELÍ, MLADENCI? A KDE JSTE NECHALI KACÍŘKU?“ začala se jich vyptávat Mary.
Pan Morton se dal do pláče, ale Manco na ni obrátil své vyvalené oči a řekl: „Viděli jsme zázrak, máti.“

Zázraky báječně prospívají obchodům, a zrovna tak lákadlo teplé koupele v mrazivé pustině věčné špíny, už vůbec nemluvě o kvalitním světlém i tmavém pivu v jinak neradostném ráji proletářských zemědělců. A bezplatná árétermální energie je vážně skvělá věc, zejména když je bezplatná jen pro vás a ostatní za ni musejí tvrdě solit a krom toho se před vámi ještě plazit a omlouvat se a chovat se k vám jako k dámě.

O pět let později se objevil nový vývěsní štít, protože anglickou královnu už neúprosný písek odřel docela. A pěkný štít to byl. Byli na něm dva obři, jeden červený a druhý černý, a mezi nimi elegantní ženuška v hezkých šatech. Na krku měla namalovaný červený diamant; v pravé ruce držela přetékající půllitr a levou kynula unavenému poutníku do tepla a za dobrou zábavou. Uvnitř, ve skutečném teple, popíjeli Šerpové své pivo s rozpuštěným máslem.
O pět let později stála na zadním baru vyrovnaná řada holopohlednic - všechny zachycovaly malou amsterdamskou Mary De Witovou, ať už jak ječí a celá červená kouká do kamery při své první koupeli nebo jak se pevně drží dlouhé ruky pana De Wita a cachtá si nohy v modrém moři nebo jak se usmívá jako rozzářený andílek před ohromnou kupou darů na slavnost slunovratu a před cukrovím na Chanuku nebo jak dělá vážný obličej na svůj první školní den.
O pět let později stála v rohu malá svatyně s novým obrázkem, se světicí nové víry. Ze všeho nejvíc ten obrázek připomínal znak starých rollsroysů, sylfu předkloněnou ve větru, diskrétně zahalenou vírem vzduchu, jenž zakrývá její nahotu. Na rtech jí zřetelně pohrával znepokojivý úsměv. Jedno její oko byl červený diamant.
O pět let později na Marsu vskutku existovalo Centrum divadelního umění a jeho hubený ředitel, který chodil vždy v černém, uváděl opravdu velice neobvyklé kusy, jež přitahovaly mladé intelektuály z někdejší Osady, a tito pobledlí učedníci marsovského dramatu (kteří sami sebe nazývali Ultrafialíni) pak v rychle se rozvíjejícím městě na Olympu Mons vytvářeli nový druh umění.
O pět let později se ze Starého Marsu rozbíhala rozlehlá pavučina zelených políček, jež sahala až k dolů k rovníku a ještě dál do nížin. Ostatně, jiné výsledky správná socialistická pracovní morálka ani přinést nemohla. Nahoře v Novém Marsu kvetly pod kupolemi růžové zahrady, kvetly k větší slávě Té, která se ve svém plášti z hvězd laskavě usmívá, Matce zázraků, jež kvetou stejně jako růže i navzdory největšímu mrazu.

přeložil David Petrů